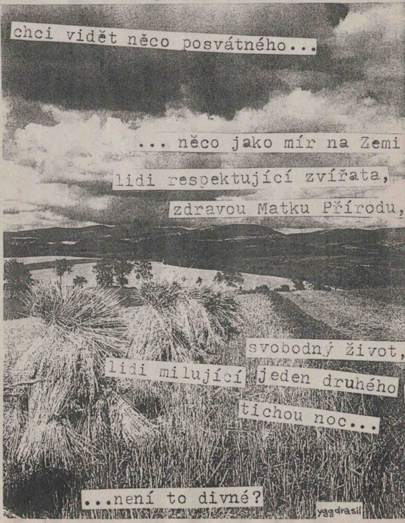
Zelený Provazníček č. 2

Benefiční pro infošit zeleného anarchismu

Ahoj lidičkové,

přestože jste to asi nečekali, přináším vám opět to, co chce světu říci. Ani já jsem nepočítal, že budu v ev vydávání pokračovat. Nechtělo se mi. Zdálo se mi, že je v oběhu příliš mnoho tiskovin a nejrůznějších materiálů na to, aby někoho povzbudily k činům. Těch činů je málo. Nelze jenom snít o našem "zeleném anarchismu" a přečíst si o tom hromadu věcí a říkat si, jak to je všechno na levačku, že to nejde, že žádná komuna neexistuje, že tady nejsou žádní pořádní lidé...

Ne! Právě Ty jsi ten, který má možnost a sílu s tím něco udělat. Máš možnost střádat peníze na barák se zahradou někde u lesa, můžeš meditovat v šeru hlubokého hvozdu a bojovat proti jeho ničení, můžeš pomoci

> NEMÁ-LI KUŘÁTKO DOST SÍLY, ABY PROLOMILO SKOŘÁPKU, ZAHYNE.
>
> E. Caddyová - Živoucí slovo

ubohým zvířatům, které právě teď zoufale čekají na Tvou pomoc ve vivisekční laboratoři, můžeš si odříci výplody moderní civilizace a vrátit svůj život tam, odkud jsme vzešli - z lůna Přírody. Nevěříš? Ale ano! Právě Ty máš tu sílu se zapojit do skupiny lidí, která za něco bojuje, nebo sám od sebe zkoušet zrealizovat své sny. Není to utopie - existují lidé, kteří žijí život jinak, lidé, kterým se to podařilo.

Já o nich vím a mám mé zoufale snažím, aby se mé sny, které si nekompromisně bráním před školním světem, aby se tyto mé nejupřímnější a nejhlubší sny spojily s realitou. Jenom pokud nebudeme zrazovat své tužby, můžeme vytvořit síť jednotlivců, kteří budou tvořit alternativní, zelenou ošerrnou společnost.

Chci Tě přesvědčit o tom, že právě Ty jsi ten, který může pohnout s těmi znepružnělými a ožírženými osudy lidí, zvířat, živočichů... Určitě se nám to spolu podaří, věřím tomu!

A proto tady je druhé číslo Zeleného Provazníčku. Dnes je sobota 4. až 5. října 1995 a píšu úvodník, ikdyž vím, že než toto číslo půjde do tisku a do distribuce, uběhnou další měsíce a přijde zima, která

> ZASAĎTE DO ZEMĚ HERMANA A ŽALUD. Z HERMANA BUDETE MÍT ZHNILOTINU A PUCH, KDEŽTO ZE ŽALUDU VYROSTE NÁDHERNÝ DUB!
>
> G. B. Shaw

i vytvoří bílý potah na naší krajinou a zahrádkou...

Jsem dnes sám v takové náladě, kdy se chci s někým podělit o své pocity a myšlenky. Sedím naproti oknu, lidé někam pospíchají, je mi záhadou kam, no ale lidi pořád někam pospíchají, že? A zatímco oni pospíchají, z barevných stromů jenom velice pomalu klesají k zemi zhnědlé listy a pozvolna, téměř neznatelně se na obloze překupují obrazce mraků. Je to zvláštní. Tahle krásná melancholie na mne dopadá každý rok. Loni jsme seděli u chýnku kdesi ve skalách severovýchodních Čech, předloni jsme vychutnávali jizerský podzim, kdy odkudsi přilétají ptáci a hledají si v zasněných stráních potravu. Letos jsem doma a píšu, píšu jako lev dnem i nocí, abych někomu mohl říci: HEJ! ZASTAV SE KONEČNĚ VE SVÝ POSPÍCHÁNÍ A PODÍVEJ, JAKEJ JE KRÁSNEJ PODZIM! PODÍVEJ, ZEMĚ SE UKLÁDÁ K SPÁNKU, VŠECHNO JE TAK JAKO TO BYLO PŘED STOLETÍM I PŘED TISÍCI LET...

Země zůstává stále stejná, a přírodní zákonitosti se nemění. Jenom člověk se svým pochybným konáním se snaží změnit to, co změnit nemůže. Tak nějak jsem si všiml, že letos se počasí chytlo jakýchsi podivných, zvrácených manýrů. Nebylo snad víkendu, aby nepršelo, nebylo snad období, aby bylo tak, jak být má. Jaro bylo koncem zimy, v únoru a březnu, pak už ještě a zimy... Mám ohromnou radost, že ten krásný podzim, jaký jsem znával dříve, je tu zase. Země není mrtvá a člověk ji nemůže zabít, ona jenom spí a dříme, jako by si říkala, ty pišalko člověčí, kdy už konečně dostaneš rozum...

Možná si teď řekneš, proč s tím tady otravuju. Nemyslím si ale, že by to bylo nějak divné či pochybné. V Tobě jsou ty myšlenky a pocity taky, možná se kdesi v hloubce zatím jenom mísí a čekají, kdy vyplují na povrch a objeví se v Tvé mysli. Nemyslím si, že by bylo něco špatného na tom, co a jak cítím. Už mě nebaví číst si ty všechny časopisy plné atentátů, krvavých masakrů, bojů a násilí. Násilí člověk používá k řešení sporů už tisíce let, ale k ničemu to nevedlo. Možná bychom měli začít používat i srdce a mozek.

Třeba mě teď někteří z vás nařknou z umírněnosti nebo něčeho takového. Jen že to asi není podstatné. Je potřeba vědět, kdy je čas na meditaci a kdy čas na odpor a ničení. Rozhodně se nesmí stát destrukce náplní Tvého života, protože pak se destruktivita projeví i jinde než v obraně Země, pomalíčku začne rozežírat Tvé vnitřnosti a aniž se toho naděješ, pohltí celé Tvé já, až se staneš tím, proti čemu jsi bojoval...

Nechci být žádným poslem dobra a naděje. Jenom Ti chci říci, jak věci cítím já. Někteří lidé mi napsali o tom, co jim první číslo ZP dalo, a já vidím, že má snaha není marná. Určitě nesedám po večerech a odpoledních u psacího stroje proto, že by mi to dělalo potěšení, workoholik tedy rozhodně nejsem. A co se týká financí, ZP bude stát víc, než za kolik se vyrobí, ještě teď nevím, kolik to bude, ale určitě na Tobě neohatnu, protože Ti své myšlenky mohu jedině darovat, ne prodat. Taky musíš pochopit, že cena za ZP v sobě nezkrývá jenom cenu za kopírování, jednak si myslím, že má moje práce větší hodnotu než jen cena xeroxu a hlavně taky tenhle časopis, ty články a stránky do toho přeškopírovávám, aby těch informací bylo co nejvíce a abys mohl říci, že ZP nemáš za 5 minut prolistlej, něco také stojí lepidlo, distribuce, svorky, papír, shánění kontaktů, zprávy, atd. Nebudu Ti to tady rozepisovat, protože Tobě to bude stejně jedno, prostě pokud si myslíš, že Ti něco Provazníček dá, tak si ho kup...

Skvělá věc na začátku podzimu - šli jsme se s Petrou projít do lesa a našli jsme mezi stromy vyhozené staré kolo. SUPROVKA! Potřebuje nové gumy, světla a jednu šlapku, ale skvěle se na něm jezdí, ikdyž moc nebrzdí. Je to požitek z jízdy - a tak si to frčíme, já šlapu, Petra na nosiči, jezdíme pomalu a opatrně, zato ale s otevřenýma očima a ekologicky. Koukněte se u vás v lese, jestli vám tam taky nerostou bicykly!

První číslo mělo náklad 250, Svoboda zvířat dostala benefit a do Autonomní knihovny přibyly knížky a kupa čtení. Toto číslo bude mít náklad asi ??? kusů, ještě nevíme. Jak už jsem řekl, cena bude o něco vyšší než náklady. Můžeš si být ale jist, že tyto prostředky budou užity pro dobrou věc, veškerý zisk půjde na podporu INFOSÍTĚ ZELENÉHO ANARCHISMU, kterou vlastně máme na starost na území českých a moravských krajů. Pokud budeš cokoliv shánět o zeleném

> "VÍŠ, KDO PODPORUJE TENHLE NOVEJ ZÁNIK SVĚTA, TUTO APOKALYPSU? VÍM TO. VŠECHNY STÁTY. VŠECHNY BANKY. VŠECHNY TOVÁRNY!"
>
> Karel Čapek - Válka s mloky

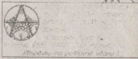
anarchismu, boji za lepší svět atd. na mé adrese je možno získat kupu věcí, čti jinde v čísle. Pokud budeš chtít poradit, nebo jen tak pokomunikovat, napiš mi, určitě Tvůj dopis nehodím do koše. Rád dostávám dopisy a rád na ně i odpovídám, ikdyž to někdy dost nestíhám, ale nevadí mi to, podporuje to ve mně to poznání, že existují lidé, kteří mají o tyto věci zájem, kterým není osud naší planety a všeho živého lhostejný, kteří se cítí osloveni poselstvím Zeleného Provazníčku...

Děkuju vám všem za všechny vaše dopisy, za upřímná slova a za slova podpory a uznání. Děkuju taky všem, kteří posílají peníze nebo známky na poštovné, tato pomoc je velice potřebná, nevím, jak bych to jinak utáhl. Taky děkuju vám všem, které povzbudí ZP k činům, k založení komunity, k zasquatování baráku, k zasázení malé zahrádky a hlavně ke změně svého vnitřního světa. Mír a poznání si neseme všichni ve svém nitru.

Speciální díky patří Šmudíkovi a Standovi za kopírování, Ilоně za skvělé letáčky a všem distributorům !!!

A pokud Tě už nebaví číst, tak konečně zvedni zadek a jdi se podívat do lesa, do skal, do hor, jak vůbec ta příroda vypadá. Tomu zážitku se totiž nevyrovná ani 1000 čísel mého časopisu.

Rosťa

Poznámka k vydání

V době, kdy "stříhám do kupy" toto číslo, zbývají ještě asi 4 týdny do doby tisku. Stále jsme s Bouchou ještě jsme se nerozhodovali, zda vydat ZP ve formátu A4 nebo A5.

A4 by znamenala sice už "velkoformátový časopis", ale také téměř o 100 % zvýšení ceny, protože cena je přímo úměrná množství toneru, který na číslo padne. A4 by také znamenala větší váhu, takže místo 5,- Kč poštovy u A5 by se platilo 10,- Kč, což je dohromady už celkem vysoká sumička na to, aby odradila některé zájemce.

Zůstáváme tedy na A5tce. Věříme tedy, že si ZP koupí všichni, kdo o něj mají zájem. Jedinou velkou nevýhodou zůstávají - stejně jako u čísla prvního - malá písmenka. Omlouváme se, ale pokud chceme být levní, nezbývá ti než si půjčit od babičky lupu.

> "KAŽDÝ, KDO VYPĚSTUJE DVA OBILNÉ KLASY NEBO DVĚ STÉBLA TRÁVY NA PŮDĚ, KDE ROSTLO DŘÍVE JEN JEDNO, ZASLOUŽÍ SE VÍCE O LIDSTVO A PROKÁŽE VLASTI DŮLEŽITĚJŠÍ SLUŽBU NEŽ VŠICHNI POLITIKOVÉ DOHROMADY."
>
> J. Swift - Gulliverovy cesty

Prvky úcty a péče o Zemi nejsou v lidské historii ničím novým. Prakticky všechny velké náboženské systémy považují Zemi a život na ní za dílo Boží, za dílo stvoření a hrozí nejpříšnějšími tresty všem, kdo by výsledky tohoto stvoření poškozovali a ničili. Úctou k životu však nebyli prodchnutí jen takoví duchové jako Buddha, sv. František z Assisi, Gándhí nebo Albert Schweitzer; pokora před stvořením byla pevně zakořeněna i v těch kulturách, které jsme si zvykli označovat jako pohanské. Na půdě ekologie, a zvláště pak na jedné z menších rolí, které se říká ekologie hlubinná, klíčí a vzkvétají seménka zasetá mnohdy před staletími. Promlouvají a ožívají tu hlasy myslitelů všech věků, kultur i filozofických systémů. Snad nikomu se však ještě nepodařilo vyjádřit obavu o osudy Země a jejích dětí s takovou přesvědčivostí jako indiánskému náčelníkovi Seattlo z kmene Duwamish v proslovu, který byl odpovědí na nabídku prezidenta Franklina Pierce, jehož vláda v roce 1854 navrhla zřízení rezervací pro indiánské kmeny amerického středozápadu. Dnes, po sto čtyřiceti dvou letech, slova náčelníka zvaného Světlo ožívají a září silou bezmála prorockou...

POSELSTVÍ STARÉHO NÁČELNÍKA

"Každý kousek z téhle Země je pro můj lid posvátný. Každá zářící jehlička borovic, každý proužek písku na pobřeží, každý závan mlhy v temnotách lesů, každá mýtina a každá bzučící mouška je v paměti a ve zkušenostech mého lidu naplněna něčím svatým. Míza, která proudí kmeny stromů, v sobě nese vzpomínky rudého muže.

Naši zesnulí zapomínají na kraj svého narození, když odcházejí na svou toulku po hvězdách. My, my jsme součást Země a Země je část nás. Voňavé květiny jsou naše sestry. Jelen, kůň, veliký orel jsou naši bratři. Skalnaté útesy, šťávy lučin, teplo sálající z těla našich koní i člověk sám, to vše patří k jedné velké rodině. I zpytící se voda, která proudí v řekách a potocích, není pouhá voda; je to krev našich předků.

Jestliže vám prodáme naši půdu, musíte si pamatovat, že je posvátná. A musíte tomu naučit i své děti. Řekněte jim, že v každém tajemném zrcadlení na čisté hladině jezera je skrytý příběh či vzpomínka ze života mého lidu. V mumlání vod slyším hlas mých praotců. Řeky jsou našimi bratry a ony tiší naši žízeň. Řeky nosí naše kanoe a živí naše děti.

Jestliže vám prodáme naši půdu, musíte si pamatovat, a naučit svoje děti, že řeky jsou naši bratři i vaši, a proto na ně musíte být stejně laskavi jako na vlastního bratra.

Tak jako mlha v horách prchá před ranním sluncem, rudý muž vždycky ustoupil před bílým. Ale popel našich otců nám zůstane svatý. Jejich hroby jsou v posvěcené Zemi, tak jako tyhle stromy a kopce. Tento kout Země je zasvěcen nám.

Víme, že bílý člověk našim zvykům nerozumí. Jedna část Země je pro něj stejná jako druhá, protože přichází v noci jako cizinec a bere si ze své Země cokoli potřebuje. Země není jeho bratr, ale jeho nepřítel, a když si ji podrobí, jde o kus dál. Za sebou nechává hroby svých otců a nic mu to nevadí. Odcizuje Zemi svým dětem a nic mu to nevadí. Zapomíná na hroby svých otců. Zapomíná na dědické právo svých dětí. Jedná se svou matkou Zemí a s bratrem oblohou jako s věcmi, které lze kupovat, rabovat a prodávat jako ovce či blýskavé korálky. Jeho nenasytný hlad pohltí celou Zemi a nezbude po něm nic než poušť.

Nevím, máte jiné zvyky než my. Pohled na vaše města nás pálí v očích. Ale možná že rudý muž je divoch a ničemu nerozumí.

V bílých městech není tichého místečka; není kde zaslechnout rozpuk listí na jaře, ani tiché svištění hmyzích křídélek. Ale možná že jsem jen divoch a ničemu nerozumím. A přece: Jak ten rachot bolí v uších!

A co je do života, když člověk nemůže zaslechnout volání osamělého vybovila anebo sbory žab na nočním jezeře! Jsem rudý muž a ničemu nerozumím.

Indián má raději měkký svist větru, který klouže po hladině jezera, jeho vůni promytou poledním deštěm nebo nasáklou snadným dechem borovic. Pro rudého muže je vzduch drahocenný dar, neboť všechny věci sdílejí jeden dech: zvíře, strom, člověk; ti všichni se dělí o společný dech: Zdá se, že bílý muž si neváží vzduchu, který dýchá. Jako člověk, jenž umírá po mnoho dní, je už vůči zápachu necitelný.

Jestliže vám prodáme svou půdu, musíte si pamatovat, že vzduch je pro nás drahocenný. Že vzduch sdílí svou duši se vším životem, který napájí. Vítr, který dal mému dědovi první nadechnutí, přijímá i jeho poslední vzdech. A vítr musí předat i našim dětem ducha života.

Jestliže vám prodáváme svou půdu, musíte ji chovat jako svatou. Aby i bílý muž si mohl zajít ochutnat vítr oslazený lučními květy.

My tedy vaši nabídku, že koupíte naši půdu, uvážíme. Ale jestliže se rozhodneme ji přijmout, dám vám jednu podmínku: bílý muž bude muset jednat s tvory této Země jako se svými bratry. Jsem divoch a jinou cestu neznám.

Viděl jsem tisíce hnijících bizonů na prérii, kde ležely postřílení bílým mužem z projíždějícího vlaku. Jsem divoch a nechápu, proč čmoudící ocelový oř má být důležitější než bizon, kterého zabíjíme, jen abychom zůstali naživu.

Co je člověk bez ostatních tvorů? Kdyby nebylo ostatních zvířat, člověk by zahynul na velkou samotu duše, protože co se stane zvířatům, brzo se stane i lidem. Všechny věci spolu souvisejí.

Musíte naučit své děti, že půda pod jejich nohama je popel našich dědů. Řekněte jim, že Země oplývá životem našich pokrevních bratří. Naučte své děti to, co my jsme učili naše: Země je naše matka! A jaký osud potká Zemi, to se stane i jejím synům! Když lidé plivají na Zemi, plivají sami na sebe! Tolik víme: Země nepatří člověku, člověk patří Zemi!

To víme: všechny věci jsou spolu spojeny jako krev, jež váže jednu rodinu. Jaký osud potká Zemi, to se stane i jejím synům. Člověk neutkal osnovu života, je jen jejím vláknem. A co učiní osnově života, činí sám sobě. Jedno víme - a bílý muž to možná jednou objeví také - náš Bůh je stejný Bůh jako váš! Dnes si myslíte, že vám patří, jako si myslíte, že vám patří naše půda. To je nemožné! Je Bohem všech lidí - a jeho soucit je stejný pro rudého muže, jako pro bílého. Tato Země je mu drahá. A škodit této Zemi znamená vršit opovržení na jejího Tvůrce.

I bílí lidé pominou - možná dřív než ostatní kmeny. Pokračujte ve znečišťování svého lože a jedné noci se zadusíte ve vlastních výkalech. Ale ve svém zániku budete jasně zářit - zažehnuti silou svého Boha, který vás přivedl do této Země a pro nějaký zvláštní účel vám dal vládu nad ní a nad rudým lidem. Tato sudba nám zůstane tajemstvím, neboť náš rozum je v koncích, když bizoni jsou pobiti, divocí mustangové zkroceni, tajná zákoutí pralesů ztěžkla pachem lidského množství a výhled na krásu hor je zakryt mluvícími dráty. Kde je houština? Pryč! Kde je orel? Pryč! A co to znamená, když musíme dát sbohem lovu a rychlému koni? Konec života a začátek přežívání.

Miluj svou Zemi tak, jako novorozeně miluje tep matčina srdce! A tak, když vám prodáme svou půdu, milujte ji tak, jak jsme ji milovali my! Starejte se o ni tak, jak jsme se o ni starali my! Vryjte si do paměti obraz naší Země: jak vypadala, když jste ji od nás přijali! A ze všech svých sil a z celé své moci ji zachovejte svým dětem! A milujte ji tak, jako Bůh miluje nás všechny!

Jedno vím: náš Bůh je stejný Bůh jako váš. Tato Země je mu drahá. Ani bílý muž nemůže být vyňat ze společného osudu! Možná jsme přece jen bratři. Uvidíme!"

ANO, toto je zelený anarchismus!

světa dováženo méně věcí, masová společnost nebude schopná se v těchto zemích objevit se svým zbožím. Soběstačné samosprávné malé komunity budou více potřebné a snadněji založitelné, jak bude stát ztrácet vládu nad zbytkem planety.

AUTONOMIE TEĎ

Na začátku musíme revoluci začít tvořením své autonomie sami u sebe. Musíme se podělit o dovednosti potřebné k přežití bez státu, vytvořit kulturu odporu, která nás osvobodí z odcizení masové společnosti, žít životem bez vykořisťování, a to bojkotováním bank a nadnárodních společností, postavením alternativní zeleno-černé ekonomiky a bráněním sami sebe a Země prostřednictvím přímých akcí proti vojenským principům, laboratořím, technickému pokroku a průmyslu, vykořisťování a obrovitosti.

a vykořeňovávají ze základů života a vhánějí do života beznázorového, který je organizován disciplinovanými zákony mimo naši vlastní kontrolu. To se netýká pouze kapitalismu, ale každé megamašinérní společnosti založené na rozsáhlé dělbě práce s centrálně řízenou mocí a manažementovými specialisty a spolupracovníky zvyklými zamaskovávat svá pravidla.

Průmyslová revoluce zajisté pokroutila sny lidí. Před ní, když si lidé představovali lepší svět, byl to Eden nebo jeho varianty - od dob středověku po začátek 20. století, kdy se hojnost a blahobyt utrhl z popruhů povinností a práce a utekl z jejich nosných ramen. Fantazie se setkala s realitou ve Věku objevů, komunismus severoamerických indiánů a jihomořských ostrovanů často citovaný jako alternativy k evropské společnosti. Jiní se pokoušeli obrátit své sny do reality zakládáním komunit jako první Křesťané a, paradoxně, tlak kolonizovat Nový svět byl návratem k chudobě do jejich vlastních malých "rájíčků", jak to plundrování a devastování dovolovalo. Hlavní proud postprůmyslové revoluce je víra v "pokrok" a nový svět prostřednictvím technologie, ne prostřednictvím komunit a jejich svobody.

Fantazie byly vyprojektovány na bezestátních společnostech, protože státní zřízení je chybné. Základem je spoléhání na samotnou společnost. Existují společnosti založené převážně zemědělci a sběrači, které žijí způsobem oproštěným od jakékoliv nadřazenosti a tyranie.

CIVILIZACE SE VRACÍ, PRIMITIVNÍ SPOLEČNOSTI JSOU NA POKROKU!

CIVILIZACE ZNAMENÁ VYKOŘISŤOVÁNÍ

Masová společnost je příliš složitá na to, aby pracovala bez specializace. Specializované druhy práce nás od sebe odcizují a vytvářejí hierarchii pro koordinaci výroby. Hierarchie rozděluje společnost na mocné a bezmocné. S bezmocnými se zachází jako s věcmi určenými pro vykořisťování. Vykořisťování na základě třídního, etnického a sexuálního znevýhodňování je známkou masové společnosti. Masová společnost nemůže být změněna. Musí být nahrazena.

CO JE MALÉ, TO JE PĚKNÉ

Masová společnost musí být nahrazena komunitami dost malými na to, aby byla každá osoba v nich respektována jako autonomní jednotlivec. V malých komunitách nahrazuje hierarchii sebeurčení. Proti masové společnosti nelze bojovat masově. Pokud mají naše myšlenky a cíle být ve shodě, musíme zorganizovat síť malých autonomních skupin k nahrazení masové společnosti.

ZEMĚ NEBO SMRT

Masová společnost odcizuje lidi od Země. Kontrolováním zdrojů Země stát ovládá společnost. Musíme skončit naši závislost na státě, vzít si zpátky Zemi a začít žít soběstačně. Znovuobnovením našeho vztahu se Zemí podkopeme hierarchické myšlení, které ji ničí.

REVOLUCE NA PERIFÉRII

Aby masová společnost přežila, potřebuje zdroje z různých částí planety. Nejvíce vykořisťovány tak jsou země třetího světa, které jsou nuceny plody své práce vyvážet, aby obohatily země bohaté. Vezmou-li si zemi zpátky na úkor masové společnosti, nic neztratí. Když bude ze zemí třetího

Když řekneme, že chceme zelenou anarchii, nestátní společnost bez orgánů politické moci, svobodnou a v harmonii s Přírodou, lidé odpovídají, že je to pěkný sen, který se ale nikdy nestane, protože "je to proti lidské povaze". Paradoxem je, že tento sen ŽIJE - zelenou anarchií žili lidé v 90% celé historie lidstva, žili tak dříve, než se stali "homo sapiens" a někteří tak stále dodnes žijí, a to lépe než my. Poukážeme-li na tento fakt, lidé začnou nadávat a odkazovat nás k "návratu do jeskyní" a nedají dopustit na svoje televize, auta a další plody "pokroku", částečně i levičáci a "anarchisti", kteří neznají rozdíl a myslí si, že pokrok je nějaký nevyhnutelný zákon Přírody a ne část a kostka pyramidy státního systému samoobsluhávání elit jejich vládnutím pokrokem. Dnes ukážeme, proč lidé žijící v zelené anarchii dělají větší pokroky než v tomto typu společnosti.

Klíčovým problémem této společnosti je odcizení. Myslí se tím odcizení od výrobku - to znamená, že váš šéfík si bere to, co vy jste vyrobili, aby se vám to vzápětí prodalo jako ne už vaše. Intenzivní dělba práce zaručuje také diverzifikaci zboží, pomocí které si lidé ochraňují své myšlení, že každý jsme jiný a rozdílný od ostatních i od Země. Nevadí, že si však toto zboží nemohou dovolit, že je to nevyrovnané v porovnání se samotnými davy bezmocnými na neustálém tlačení a vykořisťování od nadřízených, závislými na specialistech, kteří ná

V takovýchto společnostech žijí komunity prakticky jiným způsobem, než jak si představují ortodoxní revolucionáři. Není zde žádné specifické dělení práce závislé na nějakém tyranovi a lidé v komuně žijí v "poutech" běžné zkušenosti. Namísto odcizení zde vzniká individuálnost, každá osoba, zvíře nebo jiný element se v tomto prostředí zabývá něčím individuálním, některé společnosti dokonce ani nemají kolektivní jména. Individuál, společnost a Příroda se v této partikularizaci ztrácejí a tak zajišťují jednotlivou odměnu každému lépe, než půvab abstraktních zvyků, které se později stávají hierarchicky nařízenými vnucenými zákony. Vzniká zde překvapivá tolerance rozdílností daná tradičními zvyklostmi kmenových společností. Stanoviska k vlastnictví majetku jsou také dojemná - než by se přeli okolo toho, komu by měl majetek patřit /jak ortodoxní revolucionáři dělají/, primitivní lidé praktikují potřebnost. Znamená to, že něco je někoho tehdy, když to potřebuje. Každý jiný to může použít potom. Rádo se mluví o tom, jak je civilizace vyspělejší zbytku světa - tak mi tedy ukažte stroj, který umí nahradit přirozené komunitní zpívání v Bace. Kultura není pro tyto lidi oddělenou činností a někdy jsou mnohem lépe vyvinuti kulturně stejně tak jako sociálně.

Neříkáme, že by společnost měla vypadat jako nějaká prehistorická civilizace, ale že se od těchto "primitivních" společností můžeme učit, jak pracovat a užívat si plodů práce stejnoměrně. Kultura je něco, co si vybereme dělat a tvořit, není to nějaké biologické dědictví nebo nezměnitelný dárek. Měli bychom se o tom lépe informovat, usilovat o poznání a zdokonalovat tak sami sebe.

! VÍZIA A AKCIA !

Vízia a akcia je nový zpravodaj, zpravodaj Informační sítě zeleného anarchismu. Ta má za cíl podávat informace zájemcům o boj za osvobození Matky Země, zvířat i lidí, seznamovat je se všemi událostmi na poli hlubinné ekologie a zeleného anrchismu a distribuovat materiály /časopisy, samolepky, letáky ap./, které se zeleného anarchismu týkají.
Vízia a akcia je zpravodaj, který chce zvýšit informovanost a podpořit komunikaci mezi zájemci o radikální ekologii. VaA vychází prozatím dvoumesíčně, postupem času je plánováno zvýšení frekvence. Informační síť zeleného anarchismu je nezisková, proto se neobejde bez vaší finanční podpory. Pokud chcete zpravodaj Vízia a akcia dostávat, stačí poslat na naši adresu dobrovolný příspěvek na poštovné a tisk. Uvítáme také všechny formy spolupráce, neobejdeme se bez informací a zpráv o dění v oblasti zeleného anarchismu. Pokud chcete napsat o dění v tvém okolí, podpořit naše aktivity a dozvědět se více o námi vydávaných či distribuovaných materiálech, obrať se na naši adresu, komunikace je potřebná a vítaná.

VÍZIA A AKCIA, Matúš Ritonský, Ušiakova 4, 841 01 Bratislava, SR.

Zájemci z České republiky, pište prosím na tuto adresu:
a. v. PROVAZNÍČEK, Rosťa S., Erbenova 2335, 544 01 Dvůr Králové n. L.

ŽÁDNÉ KOMPROMISY PŘI OBRANĚ ZEMĚ!!!

Projekt Autonomní knihovničky pozastaven

Projekt naší Autonomní knihovničky je od října 1996 po ani půl roce fungování pozastaven.
Přimutálo nás k tomu několik důvodů. Zaprvé, knížky a časopisy jsme půjčovali většinou poštou, což je dosti nákladná záležitost. Zadruhé, ať už jsme je půjčovali poštou nebo lidem osobně, odsud ze Dvora, bylo často velkým problémem je dostat zpátky. Doteď nám ještě někteří několik titulů dluží, což značně ztěžovalo půjčování mezi ostatními zájemci. Za třetí, věci se nám několikrát vrátily v takovém stavu, jako by je někdo vypral v pračce nebo vytáhl krávě z huby. Těchto případů nebylo sice moc /ani 3/, ale přesto...
Z těchto důvodů jsme se rozhodli skončit s dosavadní podobou fungování Autonomní knihovničky a počkat, počkat do té doby, než se nám podaří získat prostory, kde bude moci být čítárna s knihovnou po ruce, čímž by uvedené problémy odpadly. V této době se také předpokládané ještě více vyhraní zaměření knihovničky. Půjčovat budeme jenom svým dobrým známým - prozatím. Pokud by to náhodou někomu vadilo, tak mu doporučujeme čítárny nebo knihovny jiných autonomních středisek /Ladronka, Duha,.../ Takže třeba za pár let v naší čítárně...

lidé z knihovny NABAŽ /Neoficiální autonomní buňky alternativního života/

? Mrtvá země

Za podzimních večerů, kdy se do měst vkrádá mlha, je slyšet nářek Země. Země pláče, spoutána miliónem asfaltových silnic, obemknuta betonovým krunýřem, který nepochází od ní, ale od jejího nerozumného syna - člověka.
Slyšíš, jak Země pláče? V mrtvých zónách neexistuje život. V betonové džungli není místo pro rozličnost přírody. Pod asfaltovými pásy Země sténě a naříká. Každá nová silnice ničí místo pro život, místo, kde dříve lezli brouci, rostly květiny nebo "obyčejná" tráva, zpívali ptáci... Pod těžkým krunýřem se Zemi těžce dýchá!
Ale neklesej na mysli! Země nemůže být mrtvá, ona jenom dříme. Jednoho dne přetrhá ta nesmyslná pouta, která jí svazují, jako když matce svázali ruce, aby je nemohla zoufale vztahovat po svém dítěti, které jí brali. Ale Země není mrtvá. Pod betonovým krunýřem spí život a čas od času se silnicí proroste stéblo trávy...

-r-

Drobné radosti

Toho dne k nám přišlo malé, roztomilé koťátko s kožíškem černým jako bota. Okamžitě si získalo naše sympatie, našlo se pro něj místo i trochu toho mlíčka. Malé zvířátko se projevovalo jen neustálým pomňoukáváním, ikdyž vzhledem k jeho věku to bylo spíš pískání.
Začali jsme mu říkat Píske.

Kdysi dávno jsem potkal jednu dívku. Když se smála, smála se tak nějak tajemně, jakoby znala i nevyřčené. V těch dobách nebylo zapotřebí příliš mluvit. Rozuměli jsme si pomocí vnitřní harmonie. Pamatuji se, že nám k radosti stačilo velice málo: na podzim padající barevný list, na jaře rozkvetlý podběl u silnice, v létě teplý liják s tak nějak hodnou bouřkou, v zimě jsme se smáli omrzlým prstům, když jsme si je nahřívali nad plamínky malého ohníčku...

Byl to krásný čas. Hvězdy byly mnohem blíže než dnes. A úsměvy byly tak nějak tajemné; stačilo se jenom usmát a hnedka jsme věděli, že má pořád ještě život smysl. K radosti nám stačilo málo, mnohem méně než lidem dnes: na podzim padající barevný list...

-alone-

v.a.p.

MEZI MLADÝMI VŘE NENÁVIST
a staří chtějí,
aby byl splacen dluh
za to, že jim poskytli vzdělání
chtějí je vidět umírat
za vlast, za výchovu, za civilizaci
a teď stojí se zbraní v ruce
bratr proti bratru.
Kdo dovršil dospělosti, jde umírat.
Jde umírat pro chtíče moci,
při výcviku se trápí
a doufá, že nenajdou záminku,
žije s nadějí, že zapomenou.
A ženy dál pláčí za své muže,
modlí se a protestují proti vrahům,
ale moc, moc je neustále v přesile.
Lidem jsou tiše podávány drogy
a ubíjí se jejich touha po svobodě.
Až vás budou chtít dostat,
právě takhle to zkusí,
zkusí zničit vaše iluze,
zavléct vás do vězení hříchu,
zbavit vás své individuality.
Nedejte se!
Nedejte se. Naše síla je jinde.
Naše síla je v nás,
naše síla je v naší naději,
a tu nemůže nikdo zabít!

JAK JE STRAŠNÉ, KDYŽ ČLOVĚK CÍTÍ
ach ta neupřímnost lidských slov,
jak je strašné, když člověk vidí
lásku, co špiní neupřímnost.
Upření pohledem k hvězdám,
myslím na tváře zlomené,
naděje utíká stále někam,
schody poznání jsou zkažené.
A kněží vojáky nám stále radí,
na všechno si našli odpověď,
pro kluky nafukovací panny,
příkladem promiskuitní sex,
láska není tím, čím být by měla,
v koloritu pornografie,
vždyť je to dobré pro prospěch těla
ať žije nová sodomie!
Všechno to dospělo až na kraj zkázy
přes okraj naklání se ten náš svět,
místo lásky morový vřed,
kam hledí lid, když severka září,
se na podstatu rozpomeň,
hledání čtyřlístků uprostřed trávy
je víc než "užij si a zapomeň",
pak sám najdeš co tolik hledáš,
láska rozkvete ti jako květ,
pak pochopíš, že upřímné srdce
je základem pro nový svět!

KDYSI DÁVNO
přišel člověk, zapíchl do země kůl
a řekl: "Tohle je mé!"
Pak přišli další
králové, prezidenti,
a lidi jim uvěřili,
a podlehli tomuhle klamu.
Ikdyž máš jinou barvu kůže,
ikdyž mluvíš jinou řečí,
ikdyž vyznáváš jinou víru,
ikdyž nejsme vůbec stejní,
přesto jsme bratři, jsme jedno tělo
ikdyž na to zapomínáme.
Hranice států, to jsou
jenom čáry!
Vždyť máme přeci stejný cíl -
svobodně a šťastně žít!
Už stovky let
všichni jdou jednou cestou
a jejich srdce a jejich duše
a jejich svědomí je stále prosí
aby ty hranice prolomili
A sjednotili všechny,
bez rozdílu rasy
v ten jediný lidský rod.
Nenechme si namluvit,
co nás všechno dělí
a odpovězme jim naší jednotou!!

12 zásad života v komunitě

Takto formuloval své zkušenosti s komunitním způsobem života Don Gobbett z komunity Cennednyss v Austrálii v časopise Diggers+Dreamers /český překlad zní Kopáči a snílci/ 92/93.

Uvěřejňujeme je zde proto, že k autonomním myšlenkám přicházejí noví mladí lidé, kteří nepamatují tu vlnu zakládání komunit a squatů kolem roku 1993. Třeba se někteří z této "omladiny" budou cítit osloveni, bylo by proto škoda, kdyby se nesetkali s ideami života v komunách a komunitách, kterým se konzumní společnost velkoměst tak urputně brání.

ŽIVOT V KOMUNĚ NENÍ ALTERNATIVOU, ALE NÁVRATEM K PŘIROZENÉMU STYLU ŽIVOTA !

1. Zdokonalujte se ve své schopnosti dobré komunikace, která je základem kooperativního způsobu života a zahrnuje především schopnosti :
- dbát na pocity a myšlenky každého jednotlivce,
- poslouchat a odpovídat /před konkrétní reakcí/ na vyjádřené pocity a myšlenky druhých,
- chovat se a jednat asertivně.

2. Respektujte u každého různě velkou potřebu soukromí, a to prostoru i času.

3. Nebojte se rozdílných názorů a konfliktů, nezavírejte před nimi oči. Je-li to možné, snažte se všechny konflikty řešit, nebo popросte třetí osobu, aby vám pomohla. Uvědomte si ale také, že ne všechny rozpory jsou smiřitelné. Ptejte se sami sebe, zda-li jsou součástí bohaté variability lidského života, nebo likvidují či vykořisťují druhé, dá-li se s nimi žít, nebo je-li jejich řešení pro komunitu nezbytné.

4. Vyhraďte si určitý čas pro pravidelnou denní sebereflexi, ať už individuálně nebo kolektivně, případně obojí. Každá skupina i každý jednotlivec může najít svůj vlastní způsob, který jim vyhovuje: meditace, přemýšlení, poslouchání hudby, procházení se, tvůrčí činnost, atp.

5. Pořádejte pravidelně jednou týdně setkání celé skupiny, na kterém přehlédnete uplynulý týden a budete společně přemýšlet a diskutovat o životě a aktivitách jednotlivců i skupiny. Může to být spojeno například se slavnostnějším jídlem.

6. Naplánujte zvlášť pro každého jednotlivce, pár nebo rodinu pravidelně jednou za měsíc krátký pobyt /odpočinek/ mimo komunitu. Všichni z toho budou mít prospěch. Rodiče potřebují být nějaký čas pouze se svými dětmi, zvláště když žijí v komunitě. Kromě toho samotní rodiče potřebují být občas úplně sami, i bez dětí.

7. Žijte jednoduše. Zaměření na jednoduchý život je žádoucí z mnoha hledisek. Snížení spotřeby je stále zřetelněji nutné pro zachování dobrých vyhlídek dalšího vývoje společnosti, životního prostředí i celé planety. Pěstování a požívání zdravé stravy, recyklace zdrojů, větším počtem lidí sdílené a tedy i lepší využívání zařízení, nástrojů, dopravních prostředků, atp., to vše je součástí procesu, odkrývání stálých základních hodnot lidského života a objevování bohatství jednoduchosti. Respektujte ovšem nevyhnutelné kompromisy každého jedince.

8. Snažte se o pozitivní a otevřený přístup ke všem potřebám. Znamená to především rozeznání vzájemných vazeb a závislostí uvnitř komunity. Je nutné postupovat spravedlivě a harmonicky, nicméně měly by být uspokojeny potřeby jak jednotlivců, tak skupiny.

9. Podílejte se na místních aktivitách, ať už politických, sociálních, ekologických, či jiných. Obohacuje to vaši skupinu a přispívá zároveň k širším změnám společnosti. Může se jednat o vazbu celé komunity, nebo závazky jednotlivých členů.

10. Řešte v předstihu problém společné a individuální odpovědnosti. Označte všechny požadavky na údržbu a péči o společné prostory, zařízení, nástroje, dopravní prostředky atp. Dohodněte se předem na četnosti a pravidelnosti péče /týdně, měsíčně, ročně ,.../ a určete, kdo bude za co odpovědný.

11. Zorganizujte pravidelnou společnou práci skupiny, jejíž výsledky budou určené jednotlivým členům nebo celé komunitě. Taková práce může trvat třeba jenom jednu hodinu. Mnohem více se dosáhne, prakticky i sociálně, pomocí skupiny lidí, kteří kombinují své schopnosti a dovednosti.

12. Vyhraďte si čas ke společným oslavám a zábavě. Oslavujte své spojení s planetou, přírodou, lidmi, oslavujte zápasy a vítězství života. Rozeznejte a respektujte svoji vnitřní bytost. Tento sociálně-spirituální rozměr života je obtížné definovat, vlastně je lépe nesnažit se být příliš konkrétní. Určitě ale odmítněte jakoukoli dogmatičnost.

POZDNÍ LÉTO

Slunko pomalu, trochu nesměle prorází mlhavý opar pozdněletního rána. Zvolna stoupá po jasné obloze a začíná hřát. Ač,teplo, kterého je zdrojem, je ještě poměrně značné, už teď lze pocítit, jak jeho síla pozvolna slábne. Je čas závěru léta, čas posledních letních dní, čas každoročního zastavení na přelomu vrcholného léta a zlatého, větrného podzimu - mezihra na pomezí vlády Slunce a Větru. Ač teplota za pozdněletních odpolední často přesahuje pětadvacítku a člověk se při pohybu ještě docela zapotí, je možné již vycítit nepatrnou, ale čím dál zřetelnější únavu slunečního záře. Slunko nadále hřeje tvář Země, ale jeho síla den ode dne slábne - krajina čeká na příchod letně - podzimního předělu, posla větrných dnů a letících oblak.

Spěch a shon léta se zklidňuje, na polích zlátne sláma ze sklizeného obilí, okraje lesů lemují jeřáby s rudě se vybarvujícími jeřabinami. I rajčata v zahrádkách utěšeně dozrávají. Jde-li člověk pozdněletní krajinou, mimoděk se připodobní její náladě a klidu. Není kam spěchat, v těle se rozkládá lehká únava a ospalost, víčka těžknou. Poutník rád zastaví své kroky a usedne do trávy na mez, aby nerušil klid a nehybnost pozdněletního odpoledne. Čas líně plyne, vzduch sytí jen hlasitý cvrkot travních kobylek - hejna jich vyskakují z trávy do všech stran při každém poutníkově pohybu. I vzduch jakoby hodlal podpořit svojí nehybností poklidnou harmonii pozdněletní přírody. Z palety vůní převládá těžká pryskyřičná vůně borovic lesních okrajů a drcené slámy sklizených polí.

Obloha již není tak jasná a čistě modrá, jako za dnů vrcholného léta. Lehký kouřový opar snadno utají blížící se mraky. Malé pozdněletní bouřky přicházejí často bez varování, zdánlivě zničehonic. Jsou ale krátké a slabé, rychle přicházejí, rychle odcházejí. I déšť z nich obvykle stačí sotva zkropit vyschlou zem, bývá jemný a záhy odeznívá. Sprchne-li ale za pozdního léta, jakoby nastal jiný čas. Déšť smyje z povrchu země letní prach a provoní kraj prvními podzimními vůněmi. Na polích a v zahradách to není ještě tak patrné, ale vkročí-li člověk po takovém lehkém dešti do lesa, pod klenbu stromů - může již pocítit zcela zřetelně podzim. Kořennou vůni lesní hrabanky, ořechovou vůni listů chystajících se snést z větví k zemi, dráždivou vůni vysoké "danččí" trávy s již zlatými klásky na vysokých štíhlých stéblech, Skrze takové podeštové okamžiky lze niterně pocítit blízkost Podzimu, jeho barvy, vůně a nálady, jelení zpěvy za měsíčních nocí i bytostně tichá, mlhavá podzimní rána.

Platí-li o každém čase v roce poutníka: Postůj, zastav svůj krok a vžij se do krásy a nálady okamžiku - pak o čase pozdního léta toto platí dvojnásob. Vzpomínám, jak jsem už jako malý kluk rád naslouchal řeči pozdního léta na úpatí Českého středohoří, sedávaje přitom na zídce zahrady a hledíce do zlatistých strnišť /rozezvučených cvrkotem kobylek/ a lesnatých kopců na obzoru. Snad to tak má být - zastavit čas a prožít kouzlo okamžiku. Rád vzpomínám i na čas prázdnin na střední škole a naše pozdněletní putování Severem, krajem skal a lesů. Den za dnem bylo možno pozorovat slábnoucí sílu slunce a rostoucí ranní chlad, červeň hroznů jeřabin, zlatistost kapradí a měnící se náladu kraje. Každý večer na vyhlídce v Dračích stěnách - vysoko nad lesy i skalami Severu - bylo znát, že léto končí, že podzim se nezadržitelně blíží. Byl v tom trochu stesk a trochu radost - stesk z odcházejích dnů léta a radost z nastávajících dnů podzimních, větrných, dychtivých.

Dodnes mám ze dnů pozdního léta obdobné pocity, cítím to z pozdněletní přírody, jejích barev, vůní a nálad. Vím, že se nemýlím, ty pocity bývají již po léta tak čisté a hluboké, že není možno, aby nebyly zároveň pravdivé. Je-li možno něco krásného prožít, pak pozdní léto je čas k tomu přímo stvořený. Slunko pomalu stoupá po obloze tichého pozdněletního dne. Zbývá již jen pár posledních dnů tohoto léta. Nenechejme tento krásný čas jen tak nadarmo prosít mezi prsty, zastavme se, nadýchněme se zhluboka posledních letních vůní a mějme radost z každé čisté a naplněné chvilky, z každého rána, teplých odpoledních i kouřmých podvečerů - neboť léto je nad dary a podzimní vítr již brzy svane poslední stopy po jeho smysluplné ušlechtilé kráse.

Awasin, Most

BARIÉRY NENÁVISTI

FUCK OFF

CLASS WAR!!!

Časopisy naplněné nenávistí - říkáš, že jsou inteligentní? "Bojovat, ne vážit" - zapomněls, co to znamená? Nechci třídní válku. Nebudu bojovat s chudé. Nejsem z dělnické třídy - strč si to svoje násilí do pr... Říkáš, že chceš mír a přitom se snažíš postavit bariéry mezi bohatými a chudými. Jak můžeš tvrdit, že válka mezi třídami je v pořádku? Kdyby to byla válka mezi národy, šel bys taky bojovat? Kdysi jsi chtěl mír, ale teď vidím, že ses změnil. Násilí řídí tvůj život - utlačování druhých je tvůj cíl. Stavíš bariéry, místo aby ses je snažil strhnout. Myslíš si, že jeden den budou muset bohatí platit.

Magazíny jako je Class War mě opravdu děsí. Připadají mi jako levicový ekvivalent The Sun - extrémní a ignorantská propaganda. Používají ten samý druh taktiky, aby prezentovali naprosto zjednodušené rozdělování lidí na "oni a my". Bohužel je velmi jednoduché nechat se strhnout celou tou ideologií. Vytvářejí obraz dělnické třídy, zaníceně bojující na pouličních nepokojích a vrhající dlažební kostky na své bossy a policii. Ale to není komix - to je skutečný život a věci nejsou tak jednoduché, jak se zdají. Existuje zde opravdu rozdíl mezi "třídami"? Jistě, jsou tady bohatí a chudí lidé. Ale je majetek opravdu to, co lidi rozděluje? Znamená to, že když se někdo octne na dně, automaticky revoluční postoj? Stačí se podívat na nejrozšířenější noviny mezi "dělnickou třídou" - The Sun, a uvidíš, co je "dělnické třídě" vlastní - sexismus, rasismus, homofobie, peníze, peníze, peníze, šplhat až na vrchol společenského žebříku, dřít pro svého šéfa celý rok a být vděčný za těch 14 dní volna! A tyto názory "dělnické třídy" slyšíš všude - ve škole, v práci, v hospodě, na fotbale atd. - těžko uslyšíš něco o třídní válce. Class War se jednoduše snaží vytvořit bariéry tam, kde žádné nejsou. Neexistuje žádná "dělnická třída", jen lidé hloupí a chytří, dobří a zlí. Moje postoje nevycházejí z toho, kolik peněz mám já nebo ostatní v mojí rodině, nebo kde žiju, pracuju atd., ale z toho, čemu věřím, že je dobré nebo zlé. Sami si kontrolujeme to, co děláme a jak se chováme a to nezávisí na tom, z jaké "třídy" pocházíme. Názory, jako ten, že všichni anarchisté by měli podporovat dělníky v jejich boji bez ohledu na to, za co bojují, jsou taky pěkně směšné. Nedávno jsem dostal poštou letáky vyzývající k podpoře stávkujících, kteří vydávají The Sun. Udělalo se mi z toho špatně. Oni sami ví, jakej šunt tisknou a pro mě jsou jen součástí nechutné pravice. Od některých "anarchistů" jsem se zase dozvěděl, že ikdyž tito stávkující vydávali takovou blbost, měli bychom je podpořit, protože jenom dělali svou práci. Dobře, musím říci, že to je poprvé, co jsem slyšel takové anarchistické zdůvodnění, které ale potom opravňuje úplně všechno. Konečně takoví vivisektořittaky jen dělají svou práci. Podpoříte, až budou stávkovat za vyšší mzdy? Kolikrát se už kritizovala policie a oni přitom taky "jen dělají svou práci". Další totálně nesmyslná věc v Class War, který jsem si všiml, byl článek vyzývající lidi, aby chodili na fotbal, protože je to hra dělnické třídy a fotbaloví výtržníci jsou něco jako antisystémoví revolucionáři! A když už si myslíte, že nic blbějšího nevymyslí, tak vás Class War šokuje organizováním koncertů "Rock proti bohatým", kde vystupuje populární parazit Joe Strummer z The Cash /v překladu peníze, pozn. autora/, ohhh sorry, myslel jsem The Clash. Starý dobrý "working class" Joe Strummer si teď myslí, že mu každej uvěří, jak nenávidí yuppies. Skutečně? A kdo si teda potom kupuje všechny ty "The Story Of The Clash" na kompaktech? Já určitě ne - nemůžu si dovolit koupit nějaký CD přehrávač aná CD!!!

ACTIVE MINDS

Napsali jste nám...

AHOJ ROSŤO A VŠICHNI ZELENÍ PROVAZNIČCI,

tož jsem si s nadšením přečetla jeden výtisk Zelenýho provazníčku. Když jsem ho četla, zdálo se mně, že ty věci v něm pochází ze mě samé. Všechny články, básničky a to všechno ostatní bylo psaný takovou lidskostí - nic jednoduchýho, nic složitýho - prostě psaní přímo ze srdce. Člověk čte a hned vidí mnohý věci jinýma /svýma/ očima skrz srdce někoho jinýho - neznámýho a přece blízkýho.

Je fajn, že v Zelenym provazníčku je všechno možný a ne jen jedno téma v tisíci a jiných podobách. Čtu a na pár stránkách mám celej náš zkurvenej svět /sorry, že to píšu tak hrubě, ale vždyť se to ani jináč říct nedá/ a pár nadšenců, co ukazují cestu, že to jde i jinak a nestát se přitom nějakým hloupým nástrojem v rukou někoho, kdo si myslí, že má navýš, že v penězích je moc a vlastně všechno a přes svou zabedněnost /kterou přisuzuje jiným kromě sebe/ mu uniká to, co je nejdůležitější a pravý smysl života. Pak chcípne a zbyde po něm jen náhrobek, ale příroda, ta nikdy nezapomene na toho, kdo ji miluje a on nikdy nezapomene na přírodu.

Vy ukazujete, že to je možný jinak, vzepřít se a říct ne! Moc si Vás vážím a su ráda, že všichni nejsou jenom ovce jdoucí na porážku, že nás je víc, kteří neuvažujeme jen o tom, co bude dnes v telce za horror či koho ten a ten zobere o peníze...

Vždycky když si vyjdu do lesa nebo kamkoli ven - hned se uklidním, nahlédnu do tajů a nitra přírody, slyším zpěv ptáků, šumění větru v korunách stromů, vidím rudý západ slunce a chladný hvězdy z vesmírných dálek a je mě líp, hned ze mě opadnou všechny ty nesmyslný starosti velkoměsta - protože město rodí jenom problémy, strach a zlo...

A pak se vrátím /ani nevím proč, když mě to zpátky netáhne/ zpět do města a padne na mě stín betonový šedi, potlačená energie a bolest z toho, že plno lidem je všechno jedno kromě sebe samých. Ale naštěstí nejsou všichni stejní! A pár nadšenců jako vy se snaží této krizi zamezit. Někdo pro to udělá všechno a to nadšení je skvělý. Přeju Vám proto, aby vás to nikdy neopustilo a aby Vás jenom přibývalo a naše společná snaha aby svrátila tento "systém".

Kateřina Šebelová
Brno

coexist

ZMENA V NÁS

nadbytočné hromadenie
nepotrebných vecí
hrubý zásah do prírody
ktorý odnesieme všetci

výrobky na jedno použitie
zisk za cenu smrti
vyčerpané zdroje zeme
dielo pohodlných ľudí

aj keď nejde stopnúť čas
dá sa zmeniť ešte veľa v nás
zmeniť chamtivosť a plýtvanie
na skromnosť a rovný diel

každý z nás je vinný za to
ako vyzerá náš svet.

PROSPERITA

únik pred slobodou
do slepej uličky blahobytu
vydaný na pospas
záujmom prosperity
denne si kupuješ
svoj podiel viny
ešte stále si myslíš
že obeťou je niekto iný?

pribitý na oltár zisku
zrazený na kolená
číslo v štatistike mocných
ktoré nič neznamená
naporcuj vlastné deti
nauč ich strachu a predaj
ešte stále si myslíš
že inak sa to nedá?

Potrát

Maminko, prosím dovol mi žít
proč, když jsem tady, ztratilas klid
proč mě chceš vyhnat
ze svého těla,
když tolik toužím,
abys mě chtěla?

Maminko, prosím, dovol mi žít,
jsem ještě malý, mám však už cit,
nosíš mě s sebou jako svůj stín,
prožívám, vnímám každý tvůj čin.

Maminko, prosím, dovol mi žít,
nechtěj mi přervat života nit
zkus mne mít ráda, zkus si mne přát
ikdyž ti zatím nemám co dát.

Maminko, prosím, dovol mi žít,
za vrahy v bílém chystáš se jít,
jak se mám bránit, když jsem tak sám
prosím tě, zadrž, vždyť rád tě mám.

Maminko, prosím, dovol mi žít,
proč nesmím spatřit sluneční svit?
Maminko, nechoď, prosím tě, stůj,
vždyť nejsem cizí, jsem přece tvůj.

Maminko, prosím, zastav ten čas,
dala jsi souhlas oddělit nás,
dala jsi souhlas rozbít mi tělo,
aby už v tobě víc neleželo.

Maminko pomoc, úzkost mne svírá,
místo mých údů zbyla jen díra,
maminko sbohem, bolest mne drtí,
splnili úkol poslové smrti.

Maminko, slyšíš, už mi tě vzali,
vzpomínka na smrt tvou duši pálí,
řekli ti - klidně můžete jít,
já ti dál šeptám - chtěl jsem tak
žít!!!

Alena Hrtková

Dopis z vězení

AHOJ ROSťO!

Píši Ti na tvůj dopis, který jsem obdržel a moc Ti za něj děkuju. Aby Ti tento dopis vůbec došel, tak nemohu psát o mém případu, protože toto psaní jde přes cenzuru. Kdybych se něco málo zmínil o tom, co se stalo, tak se Ti tento dopis nedostane do rukou.

Jestli jde o vazbu, tak každopádně jsou každou minutu pošlapávána lidská práva. Kdyby se mělo řídit zákoníkem, tak celá vazba nemůže existovat. Třeba jenom namátkou, na každého obviněného má být plocha 3,5 m². Jedna cela má zhruba 11 m² včetně sociálního zařízení a je nás tady 5 lidí. Bachaři jsou v pohodě, berou to jako svojí práci, ale i mezi nimi jsou výjimky. Mohl bych se rozepsat jak jsou naše zákony, stát, společnost prohnilé, ale o tom se už napsalo moc a moc, tak budu pomalu končit. Všechno o mém případu Ti mohu zaslat až proběhne soud. Moc Tě zdravím a přeju ti mnoho úspěchů ve vydávání tvého časopisu.

13.10.1996
Pavel Kroupa

t. č. vazebně stíhaný proto, že v sebeobraně způsobil jednomu ze skupiny útočících fašistů smrtelné zranění. Kdo z vás by chtěl Pavlovi napsat dopis, adresa je v redakci nebo též u brněnských a bratislavských antifašistů.

Vítejte v domečku NA VĚTRNÉ HŮRCE!

Jak už někteří víte, v severočeských Řepčicích se usadila skupinka lidí a koupila si baráček. Nebudeme psát dlouhé úvody, oni sami to řeknou nejlépe. Přenecháváme tedy slovo rodince Hřibových...

"Všechno začalo asi tím, že Lenka i já máme život laděný "nazeleno" a je veliké štěstí pro takové dva blázny, když se potkají /samozřejmě na ekologickém pobytu/. V typickém názoru zeleného katastrofismu spolu neustále poznáváme, co vše "si ještě lehne" a podporujeme se v představách jak přežít. A to už je vlastně náš celoživotní program, takový "Svět Hledačů". Mít neustále nastražená tykadla a použít všechno dobré, co vede k samostatnosti.

V dobách našeho seznamování se byla v našich hlavách ještě čistá ekologie, dramatika i technika a opojení městem. Jít do toho, znát spoustu lidí a pomáhat "budovat" lepší zítřky psaním, povídáním, lepením letáků, peticemi, zkrátka oslovováním širokých mas. Postupně však naše loď začínala mít trhliny. Málo oslovovaných zůstalo oslovenými, úsilí někdy heroické skončilo plitkou akcí, ale hlavně pod ranami blbů úředníků i lidí ze samotného dobře placeného ekologického hnutí se pro nás město stávalo nemocným a nezměnitelným. Ve chvíli, kdy nebylo rady a tím ani pomoci, seznámili jsme se pomocí ZEMĚ s permakulturou. V létě 1995 naše dovolená mířila do Zaječovej a my zažili krásné 14tidenní procitnutí.

Najednou všechno šlo, byli jsme nabyti duchovní silou na rok dopředu a chtěli naposled vzkřísit okolí nám nejbližší. To bohužel se již ukázala jako polomrtvé. Bylo tedy třeba utéci. Rozhodně před inverzemi, bezmocností něco změnit, ale i před tupou nenasytností dnešní doby. V přírodě byla možnost, daly se tam vsít naše plány a tak zvítězil venkov. Vše najednou šlo nad očekávání dobře. Výlety, hledání, smlouvy a koupě vlastního domu! Děkujeme osudu...

Doba vlastní činnosti je podstatně zemitější, neboť sen je již splněn a nezbývá než hýbat hmotou. Jej, od toho bolí záda! Ale dnes už bydlíme. Bohužel k tomu všemu je třeba trhat vazby a zabít všechny slepé sny. A že jich bylo. Teď však už je město mrtvé a v našem domku opravdu platí "Host do domu - Bůh do domu".

Něco málo k činnosti: jsme rodina s dvěma malými kluky /první skoro 3, a půlroční zincušek/, která chce přežít svou první zimu na větrné samotě na vsi. Lenka středu a čtvrtek ve městě celý den učí a já jsem otec na mateřské. Vše se točí kolem dětí a chalupy, takže se nás neptejte, jestli letos byly houby. Od koupě /15.3./ půl roku makáme až dřeme. Vždy jeden víkend v měsíci je ale posvícení, přijedou lidičky a je nám moc dobře. Tak krásný pocit se dá zažít, když se opravdu zamilujete. A pak zase práce, ale plná štěstí, protože zblázněni jsme i do permakultury a ta vás pro stě nepustí z místa, dokud vás pořád oslovuje novými možnostmi. Permakultura je totiž rozhovor s místem, a to úplně o všem. O vašich potřebách, o ekologii, o síle a magii toho kousku přírody. Zkrátka jak vše co nejužitečněji skloubit, ale co nejméně ublížit - jít s proudy přírody. Jediný a největší zážitek je vlastně sáhnout si. Dobře vše promyslet a pak se do práce naplno rukama pustit. " /Míra/

"Naším snem /snad ne utopií/ je v budoucnu samozásobitelství, zatím jsme však zúrodnili, zamulčovali nejvýhodnější část pozemku /jih, závětří/, ovšem na naše kvanta zeleniny /jsme takoví umírnění makrobiotici/ naše první úroda zdaleka nestačí. Dokupujeme zásoby na zimu u biozemědělců /při naší neziskovce L.E.S. jsme založili Klub přátel ekofarem/ a v PRO-BIO Šumperk obiloviny. Zásoby na zimu jsou nutné, neboť jak napadne sníh, autem se k nám nedá dojet /silnice se neprotahuje/. Kdo nás navštíví v krásný slunečný den, je nadšen, ale není to vždy idylka. Práce nad hlavu, problémy tu s plísní, tu s myšima... Do budoucna bychom chtěli kočku, psa a snad i oslíka..." /Lenka/

"Cesta od ekologických řečí k opravdu udržitelnému životu /nikoli rozvoji!/ byla zajímavá. Jste uprostřed přírody, máte zdroj vody a střechu nad hlavou, je třeba myslet. Zajistit energii, trochu peněz a uspořádat prostor. Využívat co se dá z věcí, které zbyly, z přírody, od sousedů ochotných pomoci. A právě tady je průlom do očekávatelného nárazu na potíže.

Po prvním ohledání skutečnosti najednou dostáváme vše základní. Dobrá kamna, dřevo, spoustu užitečného nářadí, ale hlavně přátelské ruce pomocníků, kteří znají venkovský život. Přemístěním právě sem nutně musí u každého vnímavého člověka dojít k posunu hodnot. Dávno neřešíme značky aut, kvalitu hi-fi nebo televizní program. O tom přece život vůbec není. Naopak všechny ty chemicko-technologické materiální rozvoje jsou překážkou rozvoje duchovního a ubíjejí ho. A proto že nechceme, aby nám kterýkoliv výrobce zbytečně ničil přírodu, v níž je oproti civilizaci všechno v pořádku a dá se od ní učit, je naší cestou nekupovat, co se dá z potřeb vyřadit. Všechny zdroje jsou totiž jedině z přírody, která s námi nakonec veškerý ten "pokrok" zaplatí." /Míra/

"U nás na samotě je host vždy vítán, pouze snad středa - čtvrtek, to učím na gymplu v Litoměřicích výtvarku /učím 2/3 úvazku + Mírův rodičovský příspěvek + nějaké sociální podpory + přídavky na děti, vcelku se dá přežít, obrátili jsme si týden: 2 dny zaměstnání, 5 dní doma/, tak zatím jezdíme dolů do města celá rodina /náš Matýsek ještě neměl 1/2 roku a kašičky mu zatím moc nejedou - Míra mi ho o velké přestávce vozí na kojení.../ A babička je teď v bytě sama, děda nedávno zemřel, tak i kvůli ní. Ale jak udeří mrazy, budou kluci na chalupě topit, jinak by domeček vychladl." /Lenka/

Hřibovi přejí každému, ať se daří zajišťovat si co nejvíce samostatně, obnovovat a neničit, ale hlavně z hmotných nároků na tuto Zem ubrat. "Zkuste i vy DOBROVOLNOU SKROMNOST!"

Kdo by jim chtěl napsat, pište na tuto adresu: Laskavé ekosofické společenství /LES/, Hřibovi,
Řepčice 316
411 43 Třebušín. /Kdo si myslí, že zkratku LESu viděl, je to tak, Šárka Halaštová a Jakub Linek mají pobočku v Tuhani/

Kdo by chtěl navštívit některou z jejich akcí v roce 1997:

Leden 24. - 26. 1. alternativy ve vzdělávání
Únor 21. - 23. 2. zdravé bydlení, hliněná architektura, keramika
Březen 21. - 23. 3. biozahrádka, mulčování /spíše teorie/
Duben 18. - 20. 4. alternativy ve zdraví, mulčovací praxe
Květen 23. - 25. 5. recyklace /nábytek, oděvy, jídlo atd./
Červen 20.- 22. 6. návrat ke kořenům /skanzen Zubrnice, šamanské bubnování - Slunovrat/
Prázdniny: termíny zatím neurčeny
14 dní Klub mateřské dovolené pro mámy, táty, babičky a jiné chůvy + samozřejmě děti, ruční práce ap.
14 dní Úplný kurz permakulturního designu, učit by kromě Míry a Lenky měli přijet kamarádi ze SR.

Recept na přípravu ohnivé vody:

VEZMI VĚTŠÍ VYZRÁLOU CHILLI PAPRIČKU A ROZMIXUJ JI V PŮLLITRU HORKÉ VODY. MÁŠ NÁPOJ, KTEREJ BY NEPIL ANI TEN NEJDRSNĚJŠÍ INDIÁN ¡¡¡¡¡

Z naší knihovničky:

Erazim Kohák - DOPISY PŘES OCEÁN

"Byla to taková romantická iluze, iluze všech revolucí: svobodu prý není třeba budovat, zajišťovat, vytvářet předpoklady svobodného soužití. Prý stačí jen zničit autoritu, ať už se jí říká buržoazie, režim či honorace. Pak ovšem se každý, kdo je "proti" autoritě, jeví jako bojovník "za svobodu". Bohužel skutečnost se prokázala znovu a znovu jiná. Kde neexistují předpoklady svobodného soužití v lidech samých, tam pád autority vede jen k boji všech proti všem, v němž nakonec vládne nejsilnější a tak svévolně, že nakonec "osvobozená" společnost s úlevou uvítá novou silnou ruku. Revolucionář zdůvodňuje tyrana, a opačně - tyran ospravedlňuje revolucionáře.

Máme-li se vylomit z toho bludného kruhu, nestačí se bouřit, nestačí lidi a hnutí posuzovat podle toho, proti čemu jsou. Mladí nacističtí nadšenci v letech výmarské republiky byli také proti honoraci, proti establishmentu. Jde o to, PRO CO jsou, a zaň ne jen slovně, co by si přáli. Každý revolucionář prohlašuje, že si přeje svobodu: Buduje však pro ni předpoklady? Revolucí samou jistě ne: ta sama o sobě spíš vytváří prostor pro zvůli moci. Buduje je do té míry a tím, že usiluje o výchovu lidí schopných svobody, lidí přímých, odpovědných a čestných. Radovat se třeba ze stoupajícího alkoholismu, protože to oslabuje režim, mi připadá krátkozraké: dlouhodobě mravní rozklad lidí nejen ohrožuje ten či onen dnešní režim, nýbrž také zaručuje, že ten příští bude muset vládnout rukou stejně pevnou. Budování demokracie začíná budováním demokratického člověka."

Edward Abbey - GANG OBRANCOV ZEME

První věc, na kterou narazili, byly geodetické výtyčky na krajnici cestní pláně. Hayduke je vytahoval a zahazoval do křoví.

"Vždy vytahujte výtyčky," přikázal. "Všude kde je najdete. To je první a základní přikázání v ďertovském sabotérském povolání. Vždycky vytahujte výtyčky."

Kráčeli hlouběji do zářezu, dokud to šlo, dívali se dolů a na západ, až nejasně, viděli dno Comb Wash s prostranstvím plným roztroušených strojů na přesun zeminy. Zastavili se na porady.

"Tady musí stát první hlídka," usoudil Hayduke.

"Doc nebo Bonnie?"

"Já chci něco zničit," řekla Bonnie. "Nechci tady sedět ve tmě a houkat jako sova."

"Já tady zůstanu," nabídl se Doc.

Ještě jednou si zopakovali signály. Všechno v pořádku. Doc se pohodlně uvelebil na sedadle strojníka v gigantickém válci. Hrál si s kontrolkami. "Nehýbe se, ale je to dopravní prostředek."

"Proč nezačneme rovnou s tímhle strážem?" Hayduke měl na mysli Docův stroj. "Jen kvůli cviku."

Proč ne? Otevřeli batohy, vyndali nářadí a baterky. Dokud Doc stál a díval se nad ně, jeho tři kamarádi se zabývali stříháním elektrické instalace, přívodu paliva, řadících tyčí a hydraulických sadic stroje, nového, krásného, dvacetsedmitunového žlutého Hysteru C-450A s dvěma válci, naftovým motorem Caterpillar, výkonem 330 koňských sil, s ovčími válcemi, za maloobchodní cenu jen 29 500 dolarů, doporučenou výrobcem FOB Saginaw v Michiganu. Jeden z nejlepších. Loď snů.

Pracovali s radostí. Přilby cinkaly a skřípěly o ocel. Vedení a tyče praskalo do stran s dohatým bengl a pevným cink! stříhaného napnutého kovu. Doc si zapálil další cigaretu. Smith si setřel z víčka kapku oleje. Ve vzduchu se vznášel ostrý pach hydraulické kapaliny a stéžka se mísil s dýmem Docova dýmu. Unikající nafta crčela do prachu. V dálce bylo slyšet jiné zvuky, jakoby motor. Zastavili se. Doc hleděl do tmy. Nic. Hluk se ztratil.

"Všechno je čisté. Pokračujte, chlapci!"

Když odstříhali všechno, co se dalo, Hayduke vytáhl měřící tyčku z bloku motoru - aby zkontroloval olej? Ani ne. Nasypal plnou hrst kvalitního písku do klikové skříně. Šlo to příliš pomalu. Odkroutil zátku na hrdle palivové nádrže, vzal sekáč a kladivo, vyrazil díru do olejového filtru a nasypal tam další písek. Smith sňal zátku z palivové nádrže a dolil do ní čtyři flašky sladkého sirupu Karo. Cukr vstříknutý do válců vytvoří na stěnách válců a pístových kroužkách pevný plášť z uhlíku. Stroj by měl po nastartování ztuhnout jako kus železa. Pokud se jim ho vůbec podaří nastartovat.

Co ještě? Abbzugová, Smith a Hayduke stáli opodál a hleděli na nehybný vrak stroje. Na všechny zapůsobilo to, co udělali. Vražda stroje. Vražda boha. Všichni, dokonce i Hayduke, cítili trochu bázeň nad ohavností svého zločinu. Nad touto svatokrádeží.

"Rozřežme sedadlo," řekla Bonnie.

"To je vandalismus," namítl Doc. "Jsem proti vandalismu. Rozřezávat sedadla je maloměšťáctví."

"No dobře, dobře," vzdala se Bonnie. "Pojďme na další stanoviště."

"Potom se tu všichni střetneme?" zeptal se Doc.

"Nahoru na hřeben je jenom jediná cesta," řekl Smith.

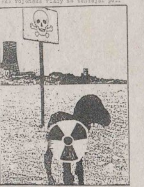
"Ale pokud bude nějaký malér," připomenul Hayduke, "nečekejte na nás. Sejdeme se u náklaďáku."

Robert Jungk - ATOMOVÝ STÁT

Výraz "kasárenský" styl jsem ve spojení s jejím výzkumným centrem slyšel poprvé z úst odborníků činných v Karlsruhe, které jsem poznal v roce 1975 na jedné výroční schůzi "Fyzikální společnosti" v Nürnbergu. Tito pánové mě oslovili po jednom mnou vedeném pódiovém rozhovoru mezi bonnskými poslanci a fyziky, v jehož průběhu byly diskutovány vztahy mezi státem a vědou. Chtěli mi na základě přesných příkladů předvést, jaké nebezpečí big science s jejími nafouknutými byrokratickými institucemi už zapříčinila svobodnému a kritickému výzkumu.

Jejich tehdejší narážky, že v centru jaderného výzkumu v Karlsruhe udává tón skupina osob, která je stále ještě úzce spojena s duchovním směrem, dříve v Německu převládajícím, jsem bohužel později dalšími rešeršemi musel jen potvrdit.

Tak jsem v Grenoblu ve výzkumném centru Max von Laue-Paul Langevin obdržel faksimile jednoho "pokynu", který směřoval pozdější šéf centra jaderného výzkumu v Karlsruhe v lednu 1941 ze své píle jako člen pařížské vojenské vlády na tehdejší poli

cejní zmocněnce. V něm dal podnět k tomu, aby majitelé pařížských lokálů dali na dveře svých podniků cedule "Židům vstup zakázán". Právě tento pán vydal během své činnosti v Karlsruhe nařízení - cituji z dopisu jeho kolegů - "v případě cizinců zaměstnávat pokud možno blonďaté ze Švédska a žádné z Balkánu". Společně s profesorem X nechává špiclovat jednoho méně poddajného vědce a "vést poznámkový sešit o jeho výrocích.."

Jak byl příležitostně "vychováván" dorost v tomto centru, vyplývá z následující, svěřené mi zprávy: "Učni budou mít pravidelné vyučování doplněno vzděláváním od inženýra Y, který k tomu je pověřen vedením závodu, popř. personálním oddělením. Tento Ing. Y zakrátko při svém vyučování namaloval na stěnu runu SS a řekl, že toto znamení kdysi nosíval na svém kabátě a vypadal v této uniformě velmi švihácky. Pan Y také na své učně dotírá s příkazem: 'zůstávejte mi tři kroky od těla', zakazuje jim během výuky opírat se a požaduje, aby seděli s napřímenými zády."

Desz Kosztolány - Přetvářka

"Zkrátka, pojedeš se mnou?" zeptal se Kornel Večerek.

"S radostí!" zvolal jsem. "Mám všech těch podvodů až po krk."

Skočil jsem do aeroplánu. Hučeli jsme a kroužili.

Kroužili jsme tak výřivě, že vedle nás dostávali skalní orli závrať a vlaštovkám se nahrnula krev do hlavy.

Brzy jsme přistáli.

"To je ono," řekl Večerek.

"Tohle? Vždyť je to stejné jako tamto."

"Jen zvenčí. Zevnitř je to jiné."

Pěšky jsme se dovlekli do města, abychom si všechno zevrubně prohlédli.

Nejprve mě napadlo, že se chodci skoro vůbec nezdraví.

"Tady se zdraví jen ti," vysvětloval Večerek, "co se mají doopravdy rádi nebo si jeden druhého váží."

Na asfaltu se choulil žebrák v černých brýlích. Na klíně měl plechový talíř, na prsou lepenkový nápis: NEJSEM SLEPÝ. ČERNÉ BRÝLE NOSÍM JEN V LÉTĚ.

"Proč si to ten žebrák napsal?"

"Aby neklamal ty, který mu chtějí dát almužnu."

Na dlouhé rovné třídě oslnivé obchody. Ve výkladní skříni se zrcadly jsem četl:

ŠEDIVÉ BOTY. KUŘÍ OKA. BOLÁKY ZARUČENY. NĚKOLIKA NAŠIMMZÁKAZNÍKŮM AMPUTOVALI NOHY.

Barevné znázornění, jak řvoucí oběti uřikávají dva chirurgové ocelovým lankem nohu u kořene a krev mu teče červeným čůrkem.

"Co je čert?"

"Klepák."

"Aha. Soutěžní výrok nutí obchodníka, aby se tak ocejchoval?"

"Vůbec ne," namítl Večerek opovržlivě. "Taková je skutečnost. Chápej, taková je skutečnost. Tady se pravda nezastírá. Tady dostoupila sebekritika takového stupně, že něco podobného už nebude nutné."

Jak jsme postupovali dál, nestačil jsem se divit.

Na oděvech hlučela tato reklama: DRAHÉ A ŠPATNÉ, SMLOUVEJTE, JINAK VÁS VEZMEME NA HŮL.

Na restauraci:

OKORALÉ HOUSKY PŘIPRAVENÉ S MARGARÍNEM A VAJEČNOU NÁHRAŽKOU.

"Zbláznili se?" koktal jsem. "Nebo jsou to kandidáti sebevraždy? Nebo světci?"

"Jsou moudří," odpověděl Večerek rozhodně. "Nikdy nelžou."

"A neudělají ze samé moudrosti bankrot?"

"Jen se podívej dovnitř. Všechny obchody jsou přeplněné. Všechny vzkvétají."

"Jak je to možné?"

"Podívej, tady každý ví o sobě i o svém bližním, že je poctivý, upřímný, skromný, spíš se podceňuje než přeceňuje, s cenami jde spíš dolů než nahoru. A tak zdejší lidé neberou zcela vážně, co slyší nebo čtou, stejně jako vy doma. Mezi vámi a námi je rozdíl jen v tom, že u vás se z tvrzení lidí musí vždycky něco odečíst, velice mnoho, a tady se vždycky musí něco přidat, maličko. Vaše zboží a vaši lidé nejsou tak skvělí, jak se tvrdí. Ve skutečnosti to vychází nastejno. Podle mne je ta druhá metoda poctivější, upřímnější, skromnější."

Ve výkladní skříni knihkupectví si novinky dělaly reklamu barevnými papírovými manžetami:

SVAZEK, KTERÝ NENÍ KE ČTENÍ... POSLEDNÍ DÍLO ZPITOMĚLÉHO STARCE, DOSUD NEPRODÁN ANI VÝTISK... NEJNASLÁDLEJŠÍ, NEJMANÝROVATĚJŠÍ BÁSNĚ ERVÍNA CHROPTILA.

"Neuvěřitelné," divil jsem se. "A koupí to někdo?"

"To se rozumí."

"A lidi to čtou?"

"Proč, u vás se takové věci nečtou?"

"Máš pravdu. Ale tam se to aspoň jinak servíruje."

Říkám znovu, tohle je město, které se zná. Jestliže někdo o sobě ví, že má špatný vkus, a potrpí si na hlučné fráze, na to, co je laciné, prázdné a odbyté, pak si zakoupí básně Ervína Chroptila a nezklame se, protože odpovídají jeho nárokům. Všechno je to jen otázka taktiky.

Hlava mi šla kolem a toužil jsem jen po kavárně, abych se z toho vzpamatoval.

Večerek mě odvedl k nevkusné kavárně se zlistými cingrlátky, označené jako OBLÍBENÉ MÍSTO PODVODNÍKŮ A DARMOŠLAPŮ, a lákala zákazníky tím, že CENY JSOU NEZAPLATITELNÉ, ČÍŠNÍCI HRUBIÁNI.

Nechtělo se mi vejít. Přítel mě vtáhl.

"Dobrý den přeji," pozdravil jsem.

"Proč lžeš?" pokáral mě Večerek. "Ty nepřeješ dobrý den, ale přál by sis dobrou kávu, tu však nedostaneš, protože tady se káva falšuje cikorkou a chutná jako druhořadá lečtilo. Chci ti jen ukázat noviny."

Novin tu byla spousta. Tentokrát se zmíním jen o Lži, Sobectví, Zbabělém pobudovi a Nájatci.

Nájatec hned na první straně sděluje veřejnosti ve formě stálého záhlaví:

KAŽDÉ PÍSMENO TĚCHTO NOVIN JE KOUPENO. PLÁTEK JE ZÁVISLÝ NA KAŽDÉ VLÁDĚ, NIKDY NENAPÍŠE SVÉ MÍNĚNÍ, LEDA ŽE TO VYŽADUJE JEHO ŠPINAVÁ ZISKUCHTIVOST. PROTO UPOZORŇUJEME ČTENÁŘE, JIMIŽ JEDNOTLIVĚ I CELKOVĚ OPOVRHUJEME, ABY NAŠE ČLÁNKY NEBRALI VÁŽNĚ, A ABY NÁMI TAKÉ OPOVRHOVALI TOU MĚROU, JAK SI TO ZASLUHUJEME, POKUD JE TO VŮBEC LIDSKY MOŽNÉ.

"Vynikající," nadchl jsem se. "Vidíš, to se mi líbí."

"Tady je pravdomluvnost tak všeobecná," mluvil dál přítel, "že se jí každý řídí stejně. Poslechni si například následující inzeráty," a začal číst z různých novin: "Víckrát trestaný, vážený pokladník hledá místo... Nervově chorá vychovatelka hledá místo k dětem... Učitel jazyků, který mluví francouzsky s kotěhůlkovskou výslovností a správný akcent by si chtěl osvojit od žáků, má ještě několik volných hodin..."

"A najdou si tihle lidé práci?" zeptal jsem se zděšeně.

"Samozřejmě," odpověděl Večerek. "Takový je život."

Ukázal na objemný sešit, na jehož temně šedých deskách bylo temně šedě vytištěno:

JE TO NEJZNAMENITĚJŠÍ LITERÁRNÍ REVUE. MOC SE ČTE.

"Nemohu přečíst ani název."

"NUDA," přehláskoval Večerek. "Tak se jmenuje."

"Co je na tom zajímavého?"

"To že se jmenuje Nuda."

"A doopravdy je to nudné?"

"Nechci tě ovlivňovat. Prolistuj si to."

Přečetl jsem si několik sdělení.

"No," ušklíbl jsem se, "není to zas tak nudné."

"Jsi přísný," pokáral mě Večerek. "Je to marné, žádné očekávání se nedá plně uspokojit. Tvé očekávání bylo titulem příliš sníženo. Ujišťuji tě, že kdybys to četl doma, připadalo by ti to zrovna dost nudné. Všechno záleží na tom, z jakého úhlu se na věci díváme."

Na náměstí před parlamentem někdo řečnil k tisícovému davu:

"Stačí se podívat na mé nízké čelo, na mou tvář zkřivenou zvířeckou chamtivostí, abyste ihned viděli, s kým máte co činit. Nerozumím žádnému řemeslu, žádné vědě, nejsem způso

bílý k ničemu, leda k tomu, abych vám vysvětloval smysl života, a vedl vás k cíli. A jaký je to cíl, to vám hned prozradím. Chci se co nejdřív obohatit, nahrabat peníze, abych jich měl co nejvíc a vy co nejméně. Proto vás budu muset ještě více ohloupit. Nebo si snad myslíte, že už jste dostatečně hloupí?"

"Ne, nemyslíme!" řval dav pobouřeně.

"Počínejte si tedy podle svého svědomí. Mého protikandidáta všichni znáte. Je to šlechetný, nesobecký muž, ohromný mozek, zářná mysl. Najde se v tomto městě člověk, který půjde za ním?"

"Nikdo!" řval dav jako jeden muž.

"Tak nikdo." A do vzduchu se zvedly výhružné pěsti.

Setmělo se.

Bloudil jsem nocí. Najednou se černá obloha zatřpytila, jakoby vycházelo slunce, mnoho sluncí, celá sluneční soustava. Jiskřila plamenná písmena:

KRADEME, ŠIDÍME, LOUPÍME.

"Co je to?" zeptal jsem se přítele.

"Světelná reklama banky," prohodil lhostejně.

Vrátili jsme se domů pozdě v noci. Nezvyklé zážitky na mně zřejmě dolehly. Měl jsem horečku. Kýchal jsem, kašlal, žádal lékaře.

"Pane doktore," stěžoval jsem si, "trochu jsem se nachladil, mám rýmu."

"Rýmu?" polekal se lékař a couvl do vzdáleného kouta pokoje, na ústech kapesník. "V tom případě buďte tak laskav a odvraťte hlavu, mohl byste mě totiž i na tu vzdálenost nakazit. Mám děti."

"Vy mě neprohlédnete?"

"To je zbytečné. Na rýmu nejsou léky. Je to nevyléčitelná choroba jako rakovina."

"Neměl bych se potit?"

"Můžete. Ale nepomůže to. Máme vědecky zjištěno, že když rýmu léčíme, může se protáhnout i na měsíc. Jestliže ji neléčíme, přejde někdy za den."

"A co když budu mít zánět plic?"

"V tom případě zemřete," prohlásil. Zamyslel se a pak řekl:

"Fridrich Veliký se jednou po bitvě procházel po bojišti. Umírající voják k němu sténaje vztáhl ruku. Císař po něm šlehl bičíkem a obořil se: "Darebáku, copak chceš žít věčně?" Tento příběh cituji obvykle svým pacientům. Je v něm hluboká moudrost."

"Vskutku," odvětil jsem. "Ale bolí mě hlava. Div se mi nerozskočí."

"Vaše věc," pravil lékař. "Není to důležité? Víte, co je důležité? Důležité je, že mne v této chvíli hlava nebolí. A ještě důležitější je, že za noční návštěvu mi zaplatíte dvojnásobný honorář. A sem s ním, honem, protože pospíchám."

Měl pravdu. Příští den jsem se zmátořil. Svěží a veselý jsem běžel na radnici, abych získal domovské právo a s konečnou platností se usadil v tomhle poctivém městě.

"Velice mě těší," zaševeliI jsem, když jsem stanul před primátorem.

"Tak to bych já ani neřekl," odpověděl primátor chladně.

"Nechápu," koktal jsem. "Přicházím, abych učinil slib věrnosti."

"Že to nechápete, je důkazem toho, že jste hlupák, trouba. Vysvětlím vám, proč mě to netěší. Především mě to netěší, protože mě vyrušujete, a vůbec nevím, co jste zač. Za druhé mě to netěší, protože mě obtěžujete veřejnou záležitostí, ačkoli já se zabývám jen svými soukromými podvody. Za třetí mě to netěší, protože lžete, že vás to těší, z čehož usuzuji, že jste licoměrný chlap, nehodný toho, abychom vás mezi sebe přijali. Tímto vás vykazuji postrkem."

V touž hodinu mě odvezli zrychleným postrkovým letadlem do města, z něhož jsem se tam uchýlil.

Od té doby živořím tady. Mnoho věcí bylo tam sympatičtějších. Ale musím přiznat, že tady je to přece jen lepší. Jsou-li totiž tamější a zdejší lidé zhruba stejní, ve prospěch těch zdejších je možné uvést ledacos. Například to, že si ti zdejší občas vzájemně lžou alespoň pestře, příjemně.

ŠPETKA POEZIE...

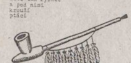
KDYŽ PODZIM PŘICHÁZÍ...

Prastarý kaštan
na konci cesty vedoucí do nikam
vítá zas svého důvěrného přítele;
tak moc ho zná:
když vítr přichází
a do zbytku roku odnese
všechno jeho poztrácené listí,
když bouře burácí
a už chladný déšť
se pošklebuje mihotáním blesků
a když zvířata zrychlují běh
a v ranním mrazíku
není venku vidno živáčka,
to
přichází podzim,
delší nocí + kratším dnem se vkrádá
a konec cesty
zmizí pod záplavou
barevného listí...

Rosťa

"SLEPÁ"

sedí za oknem
a neví, že oblaka
letí tak rychle
a pod nimi
krouží
ptáci

"NĚCO" /smrt pod koly/

Tak tady leží NĚCO, co bylo kdysi něčím živým. Tvář silnice se doznáním začervenala. A cáry zašedivělé prachem nevzkřísí ani živá voda.

Něco se stalo...

Něžné tlapky NĚČEHO našlapují po asfaltovým trávníku, v nevinných potulkách - snad za potravou či za láskou. Kolem je plno pojízdných pelíšků - malých, velkých, barevných, rychlých ... Jsem jenom NĚCO, co se na chvíli zastavilo...

... prudká rána, rychlý záblesk světel, tupý náraz, rozléhající se bolest a poslední tepy... Pootevřená tlamička do něžného výkřiku, strnulé oči, ty oči...

Tak tady leží NĚCO...

Jsme jenom svědky vražd na ranních dálnicích. Procházíme kolem bez povšimnutí.

Proč?

Lucka Šebelová, Brno

občas

při večerním čaji
když se nechce spát
občas
padají hvězdy
občas, když se nechce spát
se tiskne ke zdi
a přeje si být s ní,
rukama bloudí po stěnách
a chytá se zoufale
každého kamínku v omítce...
...abrakadabra pak
temnotu uchopí
a když hvězda padá
občas
nestačí si nic přát,
ani svoji malou
Chatu v Jezerní Kotlině
s vůní šeříků
a chutí písku...
...vzpomíná
na štěstí a slávu XIII. století
a Lesk a Bídu Kurtizán
o pár dní později...
...přeci!

Rosťa

UNDERGROUND

Volní jako ptáci,
rychlí jako lišky.
Bratři a sestry
bojující za osvobození.
Zapomeňte na transparenty,
podpisy a proslovy.
Je čas,
čas na přímou akci
v obraně Matky Země.
Běžte rychle,
svobodně se pohybujte
v ulicích a napříč lesy,
zázemím života.
Buďte tiší, buďte silní.
Tvrdě udeřte!

Anu, severoamerický vězeň svědomí

NĚHA

/věnováno dívce jménem Ráchel/

S prvním sněhem
na tvém dechu
unáší mě Pegas
plyšový, létací
Neštěstí?
Marné záblesky nicoty,
tvá vůně mě
doprovází do závějí,
sníh se sype
na boty

PAVUČINKA

Ve vzduchu je cítit mráz,
pavouk na okně
uvítá zimu sítí.

Rosťa

Svítání nad Jetřichovicemi

Je časná ráno, něco po čtvrté hodině, sedím na Mravenčí skále a čekám, až vyleze sluneční kotouč zpoza kopců na severovýchodě. Proč jsem tak časně vzhůru? Prý to je zdravější vstávat brzy ráno, nicméně mne vzbudili mravenci. Vůbec mi nedali spát. Odporně štípali celou noc. Radši jsem vylezl ze spacáku a sedl si na skálu.

Obloha na kopci nabírá stále teplejší barvu a o to více kontrastuje s černými obrysy skalních hřebenů. Pozoruji to divadlo před sebou. Na jednom z protějších vrcholů stojí jakási bouda - prý bývalý loupežnický hrádek. Mlha, která s večerem klesla do údolí, se všelijak převaluje, stoupá k lesu, klesá do údolí a zase se vypařuje již koncentrovaná do chladného ovzduší. Ptáci již pěknou chvíli hrají své sonáty a ze všech koutů prezentují svůj orchestr. V dáli se ozval první ranní vlak. Na oranžovém nebi se tvoří ranní červánky a ze stoupající mlhy se vynořují první domky Jetřichovic. Anglosaský styl staveb se mísí s českým, ale nad krásu a barvy přírody to rozhodně nemá. Lampy ve vesnici ustupují nadcházejícímu dni a ztrácejí svůj význam. Ten nabudou zase až večer. Slyším první ranní autobus, který veze lidi do práce, a letadlo dodávající tomuto kraji cejch civilizace a pohraničí. Cáry mlhy se trousí do ovzduší a celý kraj je více a více jasnější.

Uběhla necelá hodina a náhle je všude bílo. Mlhy trhající se z cárů vytvořily jeden velký oblak, který pluje jetřichovickým údolím, pohybuje se a pomalu stoupá vzhůru. Slunce ještě nevzešlo, ale jeho paprsky se už zpoza kopců snaží prorazit bílým oblakem. Pára mého dechu stoupá do listoví břízy, v kterém se ukrývá nějaký ptačí zpěvák. Vzduch je nasycen chladem a vlhkostí. Z dálky se ozývá vlak, zvuk jeho motoru se nese čirým a zvonivým vzduchem, v kterém nevládne ani sebelehčí studený vánek. Kolem půl ještě již páry slunečnímu kotouči nebrání v tom, aby se vyhoupl zpoza skalního masívu. Těším se na sluneční oheň, který již brzy oteplí celý kraj. Bleděmodrou oblohu protnul tryskový letoun, který si za sebou drží bílou stopu parnatého závoje. Blíží se chvíle, na níž čekám. Mezi stromy na hřbetě protějšího skalního masívu se objevuje ohnivý střípek, jenž se hned bleskurychle přehupuje nad vrcholky stromů a stoupá stále výš a zvětšuje svou velikost, až je z něj celý sluneční kotouč a odlepuje se od i těch nejvyšších špiček stromů. A už je volně na obloze a pouští do kraje své blahodárné teplo a světlo. Bílý sluneční střed zbarvuje své okolí a pratence páry nad údolím hřejivými barvami, jež se derou do temných a odvrácených zákoutí. Lituji své kamarády, kteří ještě spí ve spacácích u skály a také všechny ostatní lidi, kteří zpoza zdí svých domů snad ani netuší, jak se rodí slunce do nového dne. Sluníčko již stojí pěkný kousek nad horizontem a milosrdně oblažuje krajinu. Všude je krásněji, mysterium noci pomalu ustupuje a i odvrácené stráně se už začínají zelenat pod přílivem slunečních paprsků. Nad Jetřichovicemi začal nový den.

PS: Jetřichovice jsou v Českosaskym Švýcarsku, ale svítání je všude stejný... stejně pěkný!

Rosta

Zkusil jsem to. Zkusil jsem to a ono to šlo. Měl jsem a stále mám z toho obrovskou radost. Ještě nemáme "základnu", kde bychom mohli žít tak, jak sníme. ALE. Už teď můžeme zkoušet jít po té cestě. Alespoň každý pozná, co v něm je, jestli na to má. Vydávat kupy materiálů nebo blokovat benzínku není až tak těžké, jako si třeba vyrobit boty nebo si vypěstovat vlastní zeleninu. Jenže tady na té úrovni už přestává být zelený anarchismus /ať se mu říká jakkoliv - někteří anarchističtí křiklouni k němu mají daleko dále než jiní, kteří se pod jeho křídla nehlásí/ pubertální záležitostí a najednou člověk objevuje, že tohle už je vlastně ten ŽIVOT. Zelený anarchismus není jen vydávání tiskovin, ty se nedají jíst, ha. Důležitý je právě ten další krok, který se někteří bojí udělat. Zkusil jsem to, není to až tolik těžké.

Jsem jenom na začátku cesty. Spousta věcí je teď ještě nerealizovatelná, zatímco jiné už provázejí můj život. Na zahrádce jsme letos začali hned na jaře rytím, hnojením, sázením, výsledky se dostavily o pár měsíců později. Obrovská úroda patizonů, červené řepy, salátů, něco mrkve, v létě kupa ovoce jako rybízy, maliny, jahody, pak švestky, blumy, jablka ap. Co nebylo na našich záhonkách, objevili jsme v lese - ovoce, houby, byliny. Ještě ani zdaleka nejsme potravinově soběstační, za velký úspěch ale považuji to, že cca 14 dní jsme se dokázali stravovat, aniž bychom cokoliv kupovali. Každý den jsme se výborně najedli jen z plodů naší zahrádky. Já také přišel na to, že vegánství není utopické, lépe se však provozuje, když tak jí více lidí, kteří mléčné produkty nekupují. Jednoho dne jsem si vyrobil rostlinné sandálky na léto, bohužel kvůli špatnému počasí jsem je příliš nevyužil. Naučil jsem si čistit zuby ovocem, kupu věcí jsme udělali doma... Život je řetěze c zkušeností a neustálého poznávání, šťastný je ten, kdo neztratil tu učenlivost, zvídavost a radost dítěte!

MOVE!

MOVE je americké hnutí, které podobně jako Earth First! věří v osvobození veškerého života. Propaguje vegetariánství, rozbití systému a zakládání komunit. Členové MOVE konají, zatímco ostatní řeční. Jsou ve stálém útlaku úřadů a policie a trpí bití a i násilná úmrtí, jako například smrt malého dítěte, které policie tak dlouho rvala z rukou jeho matky Janine Africa, dokud mu neutrhli hlavu. 13. května 1985 byla na komunu MOVE ve Filadelfii svržena bomba z helikoptéry poručíka Franka Powella, velitele Filadelfské bombové likvidační jednotky. Následek? 11 mrtvých lidí, včetně žen a dětí. Proč?

"Způsob, jakým MOVE bojuje, tu není jen proto, aby se něco dělo. Je pro každého, pro všechno co žije. Proto bojujeme proti systému, který otravuje vzduch určený VŠEM živým bytostem k dýchání, bohatým, chudým, zvířatům, rostlinám, všem. Bojujeme za čistou vodu, která je určená k pití pro VŠECHNY živé tvory, aby ji mohly pít i děti našich dětí a děti jejich dětí. Bojujeme za čistou půdu, kde má růst zdravá, silná potrava, kterou mohou VŠICHNI jíst. To je to, co potřebují naše děti a děti našich dětí a děti jejich dětí...jídlo, zdraví, tenhle boj je pro každého," říká Ramona Africa.

"Odmítáme systém. Ne pouze na jedné úrovni, ale na každé. Revoluce, kterou MOVE vede, je všemi prostředky. Udeří je tak, že si to zapíšou za uši. Revoluce je, když porodí žena své dítě přirozeně v domácím prostředí svého domu a nevisí na nemocnicích státu a na lékařské technologii. To je revoluční. Víš, jak to poškodí lékařský průmysl, kolik peněz jim z toho utíká? Nechtějí vidět, co se děje. Nečešeme si vlasy. Necháváme je růst přirozeně. Nenosíme make up, nepoužíváme kosmetiku. Víš, jak tohle ohrozí kosmetický průmysl? V tomhle systému jsou bohem peníze. Všechno, co dělají, je pro peníze - znečišťují vzduch pro peníze, zabíjejí lidi pro peníze. MOVE pro ně představuje vážné ohrožení. Nechtějí, aby lidé viděli náš příklad a následovali jej, protože vědí, co to znamená pro jejich průmysl. Kvůli tomu je MOVE tolik ohrožuje."

O rozsáhlejší materiál týkající se hnutí MOVE se údajně snaží lidé kolem časopisu Express your feelings, takže se už všichni těšte! A zatím: PRAKTIKUJTE REVOLUČNÍ ŽIVOTNÍ STYL. NOSTE DREADY. VYHOĎTE KOSMETIKU. NEJEZTE ZVÍŘATA. ŽIJTE KOMUNITNĚ. KOMPOSTUJTE ODPADY. BOJUJTE PROTI MOCI. NEZAPOMEŇTE NA MUMIA ABU JAMAL. PIŠTE UVĚZNĚNÝM AKTIVISTŮM MOVE...!!!!!!!!!

VŠICHNI SI V SOBĚ
NESEME TEN SEN, TU
NÁDHERNOU VIZI LEPŠÍ-
HO ŽIVOTA, O KTERÝ SE SNA-
ŽÍME, IKDYŽ ZATÍM JENOM
MALINKÝMI KRŮČKY. VÍM, ŽE TY
I JÁ SVORNĚ VIDÍME MALÉ AU-
TONOMNÍ DOMEČ- KY
KY, V KTERÝCH
ŽIJÍ POSPOLU LIDÉ,
KTERÉ NA PRVNÍ POHLED
NIC NESPÁJÍ A NEPOUTÁ.
ALE TO JE CHYB-
NÁ MYŠLENKA!
LIDÉ KTEŘÍ ZDE
ŽIJÍ - PŘEKRÁS-
NÉ SLOVO, OPRAV-
DU - ŽIJÍ - SPOLU
SDÍLEJÍ PRÁVĚ TU VIZI, TEN
SEN. A DRUHÉ JEJICH POUTO
SE NAZÝVÁ PŘÁTELSTVÍ. JE
TO MOŽNÁ NAIVNÍ ZPŮSOB
ŽIVOTA, JENOMŽE TY,

STEJNĚ
JAKO JÁ, VÍŠ, ŽE
TAKHLE SE ŽÍT DÁ A ŽE
SE TAK ŽIJE MNOHEM LÉ-
PE NEŽ JAK JSME BYLI
ZVYKLÍ A DE- NNODENNĚ
PŘESVĚDČO- VÁNI A UTVR-
ZOVÁNI V KONZUMACI VĚCÍ,
KTERÉ JSME NEVYPRODUKOVALI.
MÁME STEJNÝ SEN - A TEN SEN
NENÍ UTOPIÍ, TEN SEN SE V TVÝCH
I MÝCH RUKÁCH MŮŽE OPRAVDU
STÁT SKU-
TEČNOSTÍ,
PROTOŽE
TY I JÁ SI
V SOBĚ NESEME
OHROMNÉ MNOŽSTVÍ ENERGIE
A ZÁLEŽÍ JEN NA SNECH, KTE-
RÉ SI NESEME VE SVÝCH SRD-
CÍCH, DO ČEHO TUTO NAŠI
ENERGII

VLOŽÍME. VŠECHNY
SKRZ NÁS PROUDÍ SVĚTLO, KTE-
RÉ OŽIVUJE JINAK MRTVÉ A TĚŽKÉ,
NEOŽIVENÉ MYŠLENKY. TY MŮŽEŠ
OŽIVIT SNY, V KTERÝCH SPO-
LU TANČÍME BEZ OHLEDU
NA BARVU PLETI, KDE
SPOLU ZA- SEDNEME
K JEDNOMU STOLU NEBO
POD MOHUT- NÝ STROM
K VEGANSKÉ- MU JÍDLU
NEBO K PŘÁ- TELSKÉ ROZ-
MLUVĚ, KDE BUDEME ŽÍT
PŘÁTELSKY S OKOLNÍMI
ZVÍŘATY, PŘÍ-
RODOU... SPÁ-
JÍ NÁS DVĚ
POUTA - NAŠE
PŘÁTELSTVÍ
A SEN!
NAŠE
SRDCE
MAJÍ
STEJNÝ
HLAS!

MĚSTO A KOMUNA

Možná nám to tak nepřijde, ale život
ve středověkém hradě se docela podob
al životu v komunitě, o které většin
a z nás sní a jejíž realizace zůst
ává v jejich snech, právě jenom v ni
ch.
Jak nás vůbec mohlo napadnout, že
ňáký husiti /už slyším hlasy těch an
archistů/ by s námi měli mít jakouko
liv spojitost? Jistěže středověcí li
dé nesdíleli myšlenky, kvůli nimž my
se ke komunitnímu způsobu života vra
címe. Je nutno si uvědomit, že naše
ideály vyvstaly na základě odporu ke
konzumnímu stylu života, jaký novodo
bá společnost vede. Lidé v nejakém t
om století zpátky byli plně vrhlí do
koloběhu života, který byl po celé
generace neměnný. Obrat ve feudálním
stylu života vyvolala teprve v 17. s
toletí tzv. první průmyslová revoluc
e a pokud zbyly v člověku památky na
život minulých století, dozbytku je
zničila průmyslová revoluce druhá ko
ncem století minulého. V nás však př
ežívají vzpomínky, které se pojí s m
inulostí země, kde žijeme, to vědomí
naší podmíněnosti, historie ukrytá v
e vzduchu, který denně prochází naši
mi těly...

Byly středověké tvrze určitým druhem komunity?

Komunitní duch ve středověku by se
dal rozčlenit do dvou druhů ohnisek:
1/tvrze a hrady
2/malá, opevněná města. Co se týká
měst, značně dlouhou dobu byla polož
ena na systému vzájemnosti a odpověd
nosti, soběstačnosti a obranyschopno
sti. Žádné z těchto měst, jež máme n
a mysli, by počtem zdaleka v oněch d
obách nepřevýšilo početní stav nejzn
ámější současné komuny, dánskou Chri
stianii. V raném středověku města ne
mívala více než několik desítek domů
a jiných stavení /radnice, kostel, t
ržiště ap./ a počet obyvatel byl udr
žován na přijatelné úrovni. Být měšť
anem znamenalo mít privilegia. Hrady
a tvrze byly početně ještě slabší ne
ž města, samozřejmě se to lišilo pod
le šlechticů, kterým hrady patřily.
Jak jsme již řekli, počet obyvatel
se v těchto středověkých "opevněných
komunách" reguloval. Dálo se tak nej
en pro zabezpečení dostatku životníh
o prostoru pro každého obyvatele, al
e také z důvodu bezpečnosti. Města i
hradní pánové si pečlivě hlídali, ab
y se na jejich půdě neuchytil cizáck
ý živel a nerozrušoval atmosféru kom
unity či přímo nenahrával nepříteli.
Obranyschopnost měst i tvrzí byla ve
lice důležitá, celý dlouhý středověk
byl dobou soupeřivou, loupeživou a h
amižnou /jak málo se změnilo - pozn.
redakce/. Na tom, jak budou stát oby
vatelé pospolu, závisely jejich živo
ty. Nikdo z nich nechtěl padnout do
rukou nepřátelského okolí. To je pod
státný rozdíl - my se můžeme přizpůs
obit a "bejt hodný" - oni si mohli v
ybrat pouze mezi životem a smrtí.
Duch středověkých komunit byl podo
bný jako v dánské Christianii, upřes
něno to znamená, že všichni museli
vědět, jaká jsou pravidla života "u
vnitř hradeb", co jim bude poskytnu
to a co se naopak žádá po nich. Kaž
dý z opevněných hradů, tvrzí a měst
něl jinou atmosféru dánou specifick
ými geometrálieni, s kterými se kaž
dý seznámil.
Jen si představme, jak takové ope
vněné město vypadalo. Někde ve vnit
rozemí českého království, obklopen
o hlubokými smíšenými a listnatými
lesy, vedla k němu jen jedna cesta
tam a druhá dále na sever, podle to
ho stálo v hradbách i bran, kterými
do města přijížděli obchodníci. Fun
goval zde směnný i peněžní obchod.
Pokud komunita chtěla nakupovat, mu
sela naopak něco poskytnout, aby zí
skala zlaťáky na nákup věcí, které
se uvnitř komuny nevyráběly.
Pokud bychom chtěli pátrat po koř
enech českých komun, došli bychom a
ž k opevněným osadám velkomoravským
. To už jsou kořeny městských komun
it, zatímco při pátrání po komunitn
ím duchu bychom museli jít ještě mn
ohem dále. Prehistorické osídlení d
oby kamenné či železné vlastně taky
již vytvářelo určité kmenové pospoli
tosti, v nichž jednotlivé členy spo
jovalo vzájemné pouto. Na rozdíl od
komun, které se snažíme vytvářet a
o kterých sníme my, byly tyto svazk
y dány především rodinným původem.
V oněch dobách žil v těchto sídlech
ten, kdo příslušel do rodiny. Dnes
žijí v komunách lidé nezávisle na r
odovém původu. podstatnou roli zde
hraje to, zda daný jedinec v komuni
tě chce žít. Proto se vracíme ke km
enovému způsobu života, že toužíme
po té pospolitosti, která členy kom
unit spojovala. Chceme mít jistotu,
kterou nám moderní svět nikdy nemůž
e dát. Tato tzv. civilizace rozoral
a všechny komunitní myšlenky, proto
že komunity svobodných lidí předsta
vují pro moderní společnost a stát
vážné nebezpečí. Lidé v komunitách,
ať již použijeme jejich pojmenování
zor středověký, prehistorický či dn
ešní, mají větší sílu odolávat nepř
átelskému prostředí. Proti komunitě
sjednocených lidí se bojuje mnohem
hůře než proti jednotlivci nebo tzv
. atomové rodině, která je plně odk
ázána na stát a moderní civilizaci.
Soběstačné samosprávné komunity jso
u prostě mimo centrálně tvořenou
ekonomiku a kulturu, takže stát nem
á prostředků, kterými by do jejich
života mohl zasahovat. Má jenom jed
en - násilí a teror. To je také jed
en z faktorů, který vedl k zániku k
omunitních prvků života.

Jak si tedy snadno můžeme odvodit , ve středověku komuny nezačínají, nýbrž prožívají svou konečnou a pozměněnou fázi. A pokud někde ojediněle určité komunity byly, závěrečnou ránu do zad jim dala první průmyslová revoluce, která byla jen logickým výsledkem lidského snažení o pokrok.

Nevím, jestli jsou oprávněné námitky lidí, kteří nás odkazují spátky do pravěku. Doba kamenná je dávno pryč a neznám nikoho, kdo by se pokoušel trvale žít pravěkým způsobem. My ale můžeme vytvořit komunity i v tomto světě, protože jen tak budeme sjednocení a budeme mít pevné zázemí v boji se světem, kterému se naše sny a historické pravdy nelíbí.

Honza

psáno pro Zelený Provazníček

OCHRANA PŘÍRODY V REŽII MYSLIVCŮ:

Ministr zdravotnictví varuje:
VAJGL MŮŽE PROPÁLIT UBRUS!!!

Děti, přikrmujte zvířátka nasbíranými kaštany!/čím více zvířat přežije zimu, tím více budeme moci střelit!/

Děti, sázejte stromečky!/čím více stromů bude zasázeno, tím více dřeva z nich po letech bude!/

RYBÁŘ = NEPŘÍTEL

V stínu olše rybář dřímá, hajzl! Zabití ryby je stejným zločinem jako zabití kteréhokoliv jiného tvora!

Biodiverzita, návrat starých plodin na naše zahrádky

Severomoravský okres Šumperk je dlouhou dobu znám jako významné středisko biologického zemědělství. Přímo v Šumperku sídlí PRO-BIO, svaz producentů a zpracovatelů biopotravin. Biopotraviny nejsou postiženy žádným chemickým ošetřením, nejsou ošetřovány hnojivy, postřiky, hormonálními látkami, produkty genových manipulací, umělými chuťmi, barvami ani jinými konzervačními látkami. Do biopotravin patří i biomaso, které by údajně mělo být ekologické. Jak ale my vegáni a vegetariáni víme, výroba masa sama o sobě není ekologická a hlavně ne etická.

PRO-BIO však přišel s něčím, na co jim jistě stojí věnovat pár slůvek chvály a uznání. Program se jmenuje BIODIVERZITA a je zaměřen na záchranu a znovuzavedení dříve oblíbených a běžně používaných plodin, které byly vytlačeny silami zemědělského průmyslu. Program Biodiverzity má za úkol vrátit na pole a políčka zapomenuté /pozn. redakce: násilně zapomenuté!/ plodiny, o které je dnes chudší nejen naše strava, ale hlavně spektrum přírody. Jedná se především o plodiny, které byly vytlačeny násilným přechodem ke konvenčnímu zemědělství, jehož cílem bylo a je mít ze všeho co největší zisky, zpracovávat tyto plodiny proto nebylo dosti výhodné.

My osobně jsme se do Biodiverzity zapojili ihned na jaře , kdy se nám dostaly do rukou Bionoviny, periodikum se zaměřením na ekologické způsoby zemědělství. Napsali jsme si do Šumperka o nějaká semínka, pan Petr Dostálek, velký to nadšenec a spravovatel projektu Biodiverzity nám je téměř obratem ruky zaslal a mohli jsme začít.

Aktivní zapojení je možné praktickým pěstováním - množením na vlastní zahrádce či políčku /co, punkeři, už jste si zasquattovali pole?/ a to i třeba jen malým záhonkem. Záměrem projektu je množit semínka a šířit je mezi další zájemce o tyto staré plodiny, takže nám se první rok nepodařilo vypěstovat tolik, abychom z nich mohli připravovat pokrmy. Ochutnali jsme 2 - 3 zrníčka /u hrachu cukrového to bylo víc, byla z něj úžasně slaďoučká polívka/ od cizrny beraní a od fazole - máslové královny, semínka dvou druhů vzácných plevelů nám bohužel nevyklíčila, ale to se stává. V "arzenálu" Biodiverzity jsou však mnohé další plodiny , jako pšenice dvouzrnka, rosička krvavá, bob, špenátové a salátové zeleniny aj. Namnožená semínka se po sezóně rozdělí, část se jich pošle zpátky do PRO-BIO, aby je mohli poskytnout dalším zájemcům, část slouží pro vlastní pěstování na další rok. My osobně jsme se s P. Dostálkem dohodli, že některá namnožená semínka poskytneme namísto posílání zpátky svým přátelům, kteří mají o Biodiverzitu zájem, což je jasným důkazem decentralizace ve vedení projektu, já osobně si myslím, že kdyby na tuto činnost nějaký patent byl, tak že to je v podstatě stejný manévr, jakým se pěstovalo, či spíše přešlo k pěstování plodin konvenčních. No ale takhle Biodiverzita naštěstí nevypadá a vy se můžete zapojit do znovuobjevování plodin, na které bylo z generací minulých zvyklé.

Nutno také poznamenat, že projekt Biodiversity je neziskový, záleží jen na vás, proč byste se měli zapojit /živ. prostředí, ekologická stabilita a rozmanitost,.../. Z vlastní zkušenosti však mohu říci, že pěstovat tyto plodiny je pro člověka z města nový zážitek a zažije se při něm i kupa zábavy a člověk se i leccos naučí a pozná.

Pokud budete moci, pošlete si známky na poštovné, v PRO-BIu budou do zajisté rádi /nejen tam, pozn. redakce/. Odměna v podobě radosti z biodiverzního pěstování jistě stojí za to a velký talíř netradičních pokrmů z "netradičních" rostlin také.

Adresa na Biodiverzitu:
P. Dostálek, PRO-BIO, Nemocniční 53 , 787 01 Šumperk, tel:0649/6609.

Adresa na Bionoviny:
Jungmannova 1403, 500 02 Hradec Králové, tel: 049/31969.

VEGÁNSKÁ KUCHAŘKA

Sedmimílová polévka z červené řepy

Potřebuješ:
1 velkou bulvu červené řepy, 1 menší cibuli, 2 střední mrkve, 1 zelenou papriku, 2 natě od pórku /cibule/, 5 fazolových lusků, rostlinný tuk, sůl, bezvaječné nudle /těstoviny/, něco koření /kmín, garam masala, kari, majoránka...NE marijánka!/

Jak na to:
V hrnci rozehřej rostlinný tuk a osmaž v něm kmín, po jedné minutě přidej ostatní koření a po další minutě 1 nať od pórku, cibuli pokrájenou nadrobno, minutu smaž. Pak zalej vodou /asi 2 l/, do ní vhoď nadrobno pokrájené fazolové lusky /i s fazolemi uvnitř/, mrkev pokrájenou na kostičky a červenou řepu nakrájenou na nudličky. Až se to v hrnci bude vařit, přidej nudle, sůl a papriku nakrájenou na nudličky. Vař bez pokličky asi 15 minut, pak vmíchej druhou pórkovou nať a odstav. Pod pokličkou nech dojít. Asi tak po 20 minutách se můžeš pustit do jídla, v hrnci máš jídla asi tak pro 6 až 8 jedlíků.

Ovocný jáhelníček á la zahrádka

Potřebuješ:
1 sáček jáhel /500 g/, hrnek hnědého /lze nahradit bílým/ cukru, strouhaný kokos, ořechy, ovoce ze zahrádky /jablka, blůmy a švestky - lze nahradit i jiným ovocem/, šťáva z ovoce, např. jablečná /čerstvě vymačkaná/

Jak na to:
Vezmi dvoulitrovej hrnec, nasyp do něj jáhly a zalej cca dvojnásobným množstvím vody, slabě osol. Nech vařit, než ucítíš, že už chybí jen málo, aby byly jáhly uvařené. Nedovařené je zceď, vezmi pekáč /no jó - bude se péci!/ a do něj naklaď asi dvoucentimetrovou vrstvu z jáhel, uplácej, posyp malinko cukrem, další vrstva bude ze strouhaných jablek /které sis zajisté nastrouhal, když se jáhly vařily, že?/, pocukrovat, vrstva jáhel, nakonec blůmy a švestky /nebo co se ti to vůbec urodilo/, pocukrovat, posypat strouhaným kokosem /lze nahradit strouhaným tofu/, ozdobit ořechy a malinko zalít šťávou. Pekáč dej v troubě péct při 150 ° asi 30 minut, pak sundej, znovu polej šťávou a můžeš se pustit do žranice. Bacha, aby sis nespálil zobák, bude ti to velice chutnat!

Žampiónová omáčka a řepnou rýží

Potřebuješ:
Asi čtvrt kila žampiónů /můžeš nahradit jinými houbami/, 1 litr sójového nebo kukuřičného mléka, 2 velké mrkve, pórek, petrželku nebo jinou zelenou, naťovou zeleninu, koření dle chuti, sůl, celozrnnou mouku, kousek červené řepy, rýži dle počtu osob

Jak na to:
Rýži uvaříš stejně jako obyčejnou rýži s tím rozdílem, že kousek řepy nakrájíš na malé kostičky nebo z něj vymačkáš hustou šťávu a přidáš do rýže, když se vaří. Získáš tím červenou barvu /nebo spíš ta rýže/, Ok, boy?
Omáčku vůbec nezkazíš, když nejprve do hrnce naleješ tak 2 litry vody /takže to chce asi 4l hrnec, aby se ti to tam všechno vešlo/ a v nich necháš žampióny asi půl hodiny povařit. Po půl hodině přidáš na kolečka nakrájenou mrkev, zeleninu a vleješ sójové mléko. Vař, dokud vše nezměkne. Nakonec vmícháš jíšku, kterou sis připravil z mouky a vody, zatímco se obsah hrnce /nechceme urážet ani zveličovat/ vařil. Doufám, žes nezapomněl na koření.
A už můžeš nandávat na talíře.
Pozn.: Pro masožravce navrhujeme variantu, kdy se bude v omáčce nalézat sójové maso /ze sójové krávy/.

A co říká o veganství Harvey Diamond v knize FIT PRO ŽIVOT?

"Jedno musíte vědět: mléko je v Americe i v Evropě potravinou politickou. Podle zpráv, uveřejněných v Los Angeles Time, je mléčný a sýrařský průmysl ve Spojených státech amerických ročně subvencován částkou tří miliard dolarů, což znamená, že vše se platí z daní. Na nákup mléčných produktů v ceně několika set miliónů dolarů se vydá za hodinu ve Spojených státech 342 000 dolarů. Mléčné výrobky z velké části nebudou nikdy snědeny. Jenom částka za skladování přebytků, které nenajdou nikdy odbytiště, činí v USA ročně 47 miliónů dolarů. Proto že je stále víc veřejně známo, že mléčné produkty přece jenom nejsou tak perfektní potravou, jak se nám to snaží reklama namluvit, poklesla po nich v poslední době pozoruhodně poptávka. Výroba však běží dál. Opravdu si můžete být jisti, že velká část reklam, které propagují mléčné produkty, má pouze hospodářskou motivaci. Los Angeles Time referoval v březnu 1984 o rozhodnutí ministerstva zemědělství, které uvolnilo 140 miliónů dolarů na reklamní kampaň, aby se podpořilo pití mléka a tím se podařilo odbourat jeho miliardové přebytky. Přestože skutečným důvodem k této kampani byla redukce přebytků, byli jste přesvědčováni reklamou kupovat mléko pro jeho zdravotní hodnotu.

Je úplně zbytečné, abychom diskutovali pro a proti. Spolehněte se na svůj zdravý lidský rozum a rozhodněte se sami.

Přistupme k věci. Položím vám otázku. K odpovědi použijte jen svého rozumu. Krávy mléko nepijí, proč by ho měli pít lidé?

Proč by měli lidé na celém světě vlastně pít kravské mléko? Kdybyste nabídli dospělé krávě mléko, bude k němu čichat se slovy: "Děkuji, nechci, vezmu si raději trávu." Přemýšlejte o tom! Mohl by to náš Stvořitel snad zařídit tak, aby lidé, jako jediná stvoření na této planetě, pili kravské mléko? O čem to vlastně mluví, řeknete si možná nyní sami k sobě. Vždyť telata přece pijí také kravské mléko! SPRÁVNĚ!

KRAVSKÉ MLÉKO BYLO K JEDINÉMU A JEN K TOMU ÚČELU STVOŘENO, A TO KE KRMENÍ POTOMKŮ SVÉHO VLASTNÍHO DRUHU!

Jakmile si zvířata jednou odvyknou, nechtějí už více mléko pít. Výjimku přirozeně tvoří domácí zvířata, která již nejsou schopna následovat své přirozené instinkty. V počáteční fázi svého života pijí všichni savci mléko své matky. Posléze jsou odnaučeni a ve zbytku života konzumují již jinou potravu. Sama příroda nám předepisuje, že máme být v [illegible] stadiu našeho života pití mléka odnaučeni.

Lidé nás ale učí, že po skončení krojení matkou, máme být zásobováni kravou. Jinými slovy to znamená, že na této planetě existuje jedno stvoření, které se nemá nikdy odnaučit pít mléko, totiž člověk. Proč?

Viděli jste někdy pít zebru od žirafy? Ne? Viděli jste někdy pít psa od koně? Ne? Dobře. Viděli jste tedy někdy pít člověka od krávy? Všechny tři příklady jsou stejně směšné. A přece jste viděli člověka, který pije od krávy, neboť každý, kdo pije mléko a jí mléčné výrobky, tak činí. Jenom proto, že někdo podojí krávu a nabídne mléko spotřebiteli v čisté sklenici, nemění to nic na skutečnosti, že pije mléko od krávy. Připadá nám naprosto běžné, vidíme-li někoho vypít sklenici mléka. Co byste ovšem řekli na to, kdybyste při projížďce venkovem viděli, jak na pastvině kleká dobře oblečený muž, popř. žena ke krávě a posléze pije z jejího vemínka? Brodili byste se hnojem, abyste mohli k některé krávě přikročit a z jejího vemene se napít? Ne? Ale dovolíte, aby někdo jiný krávu podojil, a mléko vám přinesl ve sklenici, ano? Pokouším se přirozeně o vtip. Komické to je jen proto, že lidé se svým smyslem pro logiku a se svým zdravým lidským rozumem, by na to nikdy nepomysleli, aby pili mléko přímo od krávy.

V jednom bodě není pochyb. KRAVSKÉ MLÉKO MÁ JINÉ CHEMICKÉ SLOŽENÍ NEŽ LIDSKÉ. Kdyby vaše tělo umělo mluvit, jistě by se vás po vypití sklenice mléka zeptalo: "Copak mám společného s krávou?"

Rennin a laktáza jsou enzymy pro odbourání a trávení mléka. U většiny lidí již nejsou po třetím roce věku v tělu přítomny. Kasein je bílkovina, obsažená ve všech druzích mléka. Kravské mléko obsahuje třistakrát více kaseinu než mléko lidské. Kaseinu je zapotřebí k vývoji velkých kostí. Po požití mléka se kasein v žaludku srazí a vytvoří velkou, tuhou, kompaktní, velmi těžce stravitelnou, tvarohu podobnou, beztvarou hmotu, která je uzpůsobena čtyřžaludečnímu zažívacímu traktu krávy. Je-li tato hmota obsažena v zažívacím traktu člověka, musí tělo vynaložit opravdu značné množství energie, aby se jí zase zbavilo. Ztvrdne-li náhodou tato hmota v našem žaludku, polepí povrch střevních stěn, čímž zabrání příjmu výživných látek. Výsledkem pak je zlenivění činnosti střeva. Vedlejší produkty zanechají navíc v těle množství jedovatých hlenů, které obsahují spoustu kyselin. Tyto toxické látky musejí být v těle uskladněny, protože je organismus za těchto okolností není schopen zpracovat. Když budete příště v bytě otírat prach, zkuste před tím všechno natřít nějakou pastou. Uvidíte, jak lehko se pak prach utírá! Stejný účinek na vnitřek lidského těla mají mléčné výrobky. Místo redukce váhy zapříčiňují tloustnutí. A navíc vám chci ještě říci, že kasein je základní látkou pro ideální lepidlo, které se užívá při zpracování dřeva."

Kdo by snad chtěl pochybovat o zdravotních aspektech veganství, ať v uvedené knížce zalistuje. Doporučit však můžeme také sci-fi příběh z naší Vegánky Kláry /"Jo, jo, velice osvěžující"…/ A poslední věc, všechny recepty uvedené na této stránce, pocházejí z naší kuchyně, čili jsou vyzkoušené a oblíbené /Mňam, mňam, mňam… …že jo, Petro?…/

Pojednání o potravinách

Potraviny jsou zafixovány jako životodárné substance, neboť je zjevné, že při jejich absenci člověk umírá hlady. To, že dnes jsou potraviny jednou z hlavních příčin mnoha degenerativních onemocnění v civilizovaných zemích, je jasné, nicméně na našem území nebyla tato okolnost po dlouho dobu patřičně respektována.

Mezi ústřední ignoranty těchto průkazných skutečností donedávna patřilo i naše zdravotnictví. Jím produkované normy stravování vedly k vytvoření žalostného potravinového sortimentu a k neméně žalostné představě o úloze potravin v našem životě. Svým postojem ke stravě dokazuje většina lidí, že ji považuje pouze za něco, čím vyhoví svému pocitu hladu a své chuti, málokdy však, že ji pokládá za strategickou součást svého života, jejímž prostřednictvím může dospět ke zdraví, ale i k rychlému konci. Druhé eventuality lidé všeobecně dosahují bez většího úsilí, protože převažující styl veřejného, nemocničního i rodinného stravování jako by byl zaměřen na všestrannou likvidaci osob. Toto dobrovolné podrobení se ekonomickým aspektům, jež především orientovaly nabídku výrobců bez sebemenšího ohledu na zdravotní dosah, bylo ve svém důsledku genocidou, které jsme se bez valného odporu účastnili, neboť nám po určitou dobu zjednodušovala už tak dost komplikovaný život.

Tak se mohlo stát, že mnoho lidí nepřichází s pochybnostmi o skladbě svého jídelníčku, ale naopak, zarputile obhajují právě to, co jim přináší nejvíce utrpení. Nezřídka nemají daleko k prohlášení, že jim je odpírána jediná radost, jako by ten, kdo jim navrhuje změnu, měl mít na jejich uzdravení větší zájem než oni sami. Takový člověk, který není schopen zříci se žádné ze svých slabostí, ke kterým ho dohnala jeho zdegenerovaná chuť, neschopná již rozlišit, co prospívá a co nikoliv, by měl dobrovolně opustit ordinaci, protože dokud bude sám sobě stavět překážky, nezdolá je přirozeně ani nikdo jiný.

Pokud nepochopíme, že především potravinami jsou našimi nejdostupnějšími a nejpřirozenějšími léky, jako dříve byly tím, co nás ubíjelo, budeme v běžných případech marně hledat zdraví v ordinacích, neboť se v pravém slova smyslu nachází na našem talíři. Jen minulost v silném spojenectví s naší leností nám zatemnila tento prostý fakt, takže naděje trpících se obrací téměř výlučně ke krabičkám s léky, místo aby část této naděje směřovala do vlastní kuchyně, která se může stát tou nejlepší lékárnou.

Jistěže, léky jsou zapotřebí, neboť zdravotní stav mnoha osob je natolik žalostný a jejich ochota něco měnit natolik mizivá, že jedinou úlevu mohou přinést opravdu jen chemické medikamenty. Ale užívání léků již nesmí být pokládáno za definitivní řešení, protože je pouze klamnou oponou, za níž pokračuje příprava k dalšímu zkázonosnému dějství. Léky mohou být jen povzbuzením, které umožní vydechnout a nabrat sílu ke skutečnému přetvoření organismu, a ne prostředkem k jeho opětovnému vykořisťování, jak se běžně děje. Zde neobstojí ani další argument, že choroba již přinesla tolik utrpení, takže není třeba zvyšovat jeho míru ještě zásahy do stravování. Přijetí tohoto postoje je opravdovou rezignací, která již sama o sobě vylučuje možnost podstatnějšího zlepšení stavu.

Je smutnou skutečností, že právě tam, odkud by především měla pro nemocné vyzařovat gastronomická nápaditost, tedy v nemocnicích, se nacházejí pouze její trosky. Dietní snahy vyznívají dost bizarně, neboť jsou zaměřeny výlučně na to, aby určitou chorobu prokazatelně nezhoršovaly, ale fakticky vůbec neusilují o její zlepšení. Dieta je tak omylem považována za pouhý doplněk léčby, který lze bez větších následků modifikovat podle svých chuťových imperativů, místo aby se stala základním kamenem terapeutické snahy. Celá řada chorob je zcela zákonitě léčena s minimálním úspěchem právě proto, že zdravotní stav pacientů je programově zhoršován nemocniční stravou, zejména při delší hospitalizaci. Bez nadsázky můžeme většinu těchto pokrmů označit jako ochromující a znemožňující regeneraci. Co je platné, že lidé posilují svůj organismus účinnými léky, když jejich efekt vytrvale anulují nevhodnou skladbou potravy.

Neochota změnit cokoliv ve svém stravování je předplatným do nemohoucnosti, kterou nemocní zatěžují především své okolí, přestože se mnozí domnívají, že zdraví je jejich soukromým problémem a že s ním tedy mohou libovolně nakládat. Tento konečný důsledek jejich pohodlnosti a nedbalosti, ačkoliv je zřejmý, příliš nezatěžuje jejich svědomí, protože podle jejich soudu je konečné zhroucení ještě vzdálené a navíc řada z nich si ten fakt, že se časem mohou stát břemenem pro své blízké, vůbec nepřipustí.

Neodpovědnost za své zdraví se tak stává sobectvím nejhoršího druhu, protože tím přesouváme tuto odpovědnost na druhé a jsme dokonce připraveni pohotově je moralizovat, jestliže neplní v dostatečném rozsahu naše očekávání. Tím, že svému zdraví nevěnujeme pozornost, tento problém nemizí, ale existuje dále a jeho řešení je tím obtížnější, čím déle se odkládá.

Jestliže v celé přírodě platí zákon zvratného působení, nelze si myslet, že právě my se nebudeme zodpovídat ze svých slabostí, které jsou s oblibou označovány jako lidské. To sice může být legalizací nesprávného v očích stejně slabých, ale neochrání nás před konečnými a zákonitými důsledky, stejně jako nás neochrání neznalost či nerespektování zákona gravitace před úrazem při skoku z 20. poschodí.

Naše medicína je zaměřena na likvidaci škod, avšak vzniku nových zabránit neumí. Dá se říci, že o to často ani neusiluje, neboť řešení je příliš jednoduché na to, aby upoutalo vědecký zájem, nebo nepřináší dostatečný komerční efekt. Laciné a relativně snadné metody léčení jsou pro farmaceutické koncerny přirozeným nebezpečím a vedou k diskriminaci těchto metod i v některých vyspělých západních státech, kde jsou lékaři v určitém smyslu agenty farmaceutických firem.

Léčba zde musí přinášet značný ekonomický efekt na straně jedné a určitý terapeutický efekt na straně druhé. Cizorodé snahy, které posunují tuto rovnováhu ve směru k vyšší terapeutické účinnosti při nižších nákladech pochopitelně nejsou vítány ve společnosti, kde průmysl farmaceutický a zdravotnický patří mezi nejvíce prosperující. Prosperitu jim však mohou zajistit pouze nemocní, nikoliv zdraví lidé, kteří sice budou vydávat za svůj cíl, ale kteří jsou ve skutečnosti jeho hrozbou, zvláště pokud by se ke zdraví chtěli dopracovat přirozenými způsobem, tedy bez jejich pomoci.

Zmíněné průmysly jistě plní v dnešní době významnou úlohu, protože vyplňují propast, která vznikla lidskou pohodlností a poživačností, znemožňující ohled na své zdraví. Svou pozici dále upevňují, neboť lidé se chtějí zbavit svých obtíží rychle, natrvalo, a pokud možno bez vlastní námahy, protože si myslí, že to jde. A nikdo jim v této domněnce nebrání, naopak je o správnosti tohoto postoje utvrzují i jejich lékaři. Jestliže lékař řekne pacientovi po operaci nádoru tlustého střeva: "Jste zdráv, můžete jíst, co chcete", je to ignorance základního předpokladu pro skutečné vyléčení. Nádor sice zmizel z chirurgových očí, ale operací jistě nebyla odstraněna vlastní příčina, která vedla k jeho růstu. Stejně tak je mylná domněnka mnoha pacientů po operativním vynětí žlučníku, že se tímto zákrokem uzdravili, což neprodleně využijí k tomu, že se přestanou omezovat v jídle. To, že se jedná o komplexní poruchu, kde žlučník, v jistém smyslu, hraje úlohu signální žárovky, jejíž odstranění nás zbaví sice nepříjemného světla, nikoliv však reálně pokračující devastace takto postiženého systému, je jasné málokomu z nich.

Právě toto měli na mysli staří Číňané, když tvrdili, že smrt začíná v břiše, tedy tam, kde je zpracovávána potrava. Ona rozhoduje, zda se naše vrozené i získané dispozice projeví formou nemoci, či zda se dokážeme adaptovat na nejrůznější oslabení, která jsou nám všem v různé míře vlastní. Umění zdravě žít není nic jiného, než umění adaptovat se na tyto své slabiny. Podstatnou částí této dovednosti je správné stravování.

ZAPOMENUTÝ NEPŘÍTEL SUPERMARKET

Při čtení anglického časopisu zvaného DO OR DIE jsem si všiml skoro zastrčeného článečku, v němž aktivisté z veganského hnutí reagují na zprávu, že Dewhursts /celoanglická síť obchodů s masem/ zavírají 600 krámů v důsledku tlaku supermarketů. Je to jenom nahrazení jednoho zla jiným.

Argumenty proti supermarketům jsou tyto:

1/ Supermarkety jsou stejně špatné jako místní řezníci, protože oné prodává maso. Většina moderních supermarketů má pult s masem, na těchto pultech můžete vidět velký výběr masa z mrtvých zvířat, speciálně uřízlých tak, že to nevypadá jako zvíře, z kterého maso pochází. Nakonec, u řezníka každý vidí celá zvířata, takže každý si musí uvědomit, že jeho kousek šunky je vlastně kusem uříznutého vepře. V supermarketech se to neděje.

2/ Supermarkety milují nesmyslné balení všeho, co se prodává. Když si jdete do supermarketu koupit nějaké čerstvé ovoce, v totální většině ho dostanete zabalené na polystyrenovém tácku, potáhlé přiléhající folií, při placení nebo už u pultu s ovocem, vám přidají ještě igelitovou tašku.

3/ Supermarkety jsou všeobecně kousek od města, což znamená, že musíte mít auto, abyste se k nim dostali. Zřejmě všichni dobře víme, jaké ekologické škody motorové automobily zapříčiňují. Také si musíme zapamatovat, že společnosti provozující supermarkety vykupují a staví na zelených plochách. Supermarket znamená zničení kousku zeleně kolem nás, takže předstíraný zájem velkých společností o životní prostředí není na místě.

4/ Supermarkety vytlačují malé obchodníky z trhu. Je zhola nemožné pro malého obchodníka soupeřit se supermarketem, když supermarkety začínají svou činnost levnějšími potravinami. Postavením supermarketu se ničí místní obchody a společenské ovzduší, které tyto obchůdky vytvářejí. Supermarkety nakupují ve velkém, čili levněji, čímž zadupávají každou lokální konkurenci.

Jak si můžeme uvědomit i bez těchto argumentů, supermarkety se podílejí na poškozování životního prostředí, vytváření nepotřebného odpadu, ničení lokálních společností a skrývají fakt, že maso znamená vraždu. Takže, příště až budete plánovat, na jaké cíle udeříte, ať už jste A.L.F., Earth First! nebo Earth Liberation Front, všimněte si i vašeho místního supermarketu...

Královny podzimu - šípky !

Lidově se šípkům říká porůznu: psí růže, merholec, divoká nebo planá růže, trnová růže, šíp, šípinka, šípkové jablíčko. Ať tak či jinak, všude je tento bohatý trnitý keř ozdobou krajiny. Na jaře, když se obalí záplavou květů, i na podzim, kdy se rozsvítí červenými plody. Když prý jednou Afrodita, bohyně krásy a lásky, spěchala na pomoc raněnému Adonisovi /proslulého svou krásou/, stoupla na růžový trn a zranila se. Od těch dob se bílé květy zbarvují také na růžovo a trn růže se stal symbolem lásky a jejích útrap... Až do dávnověku sahá úcta k léčivé moci šípků. Odvar z listů a šípků doporučoval Hippokrates proti zápalu plic. Až ze 2. století před naším letopočtem je Dioskoridův recept na nápoj ze šípků a vína; účinkoval prý proti břišnímu krvácení. Matthioli v 16. století uvádí, že růžový sirup pomáhá proti zimnici, zánětu jater a ledvin, vyhání choleru a žloutenku, posilňuje žaludek a srdce. Posilňující účinky měl také růžový med. A růžová voda měla údajně chladit srdce, posilňovat svou vůní vnitřnosti a zabraňovat omdlévání, ztvrzovat zuby a pomáhat unaveným očím. V každé středověké lékárně se prodával růžový olej, který měl ochlazovat, stahovat, léčit záněty, hasit horkost v žaludku a snižovat bolest zubů. Odvar ze šípků se doporučoval při kožních onemocněních, na spáleniny, a do konce na obklady proti bolení hlavy. Už na začátku našeho století vědce zajímalo, co skutečně je v šípku obsaženo, a tak byl jednou z prvních léčivek, které se seriózně zkoumaly. Prokázalo se, že šípek má velké množství vitaminu C, dále vitamín B a karoten, tříslovinу, kyselinu citrónovou a jablečnou, cukry a slizy. Proto do dnes jsou účinné látky, získané ze zralých šípků, součástí léčby proti infekčním onemocněním. Odvar z šípků je posilujícím vitamínovým přípravkem při chorobách z nachlazení a pomáhá také při onemocněních ledvin a močového měchýře. Ale pozor - obsah vitamínu C stoupá v šípcích až do plné zralosti /potom začne klesat/, netrhejte šípky nikdy předčasně.

-rý-

Láska. Souznění dvou neposkvrněných duší ve fascinující symfonii. Posvátný svazek vzájemných darů je nedotknutelný ve své upřímnosti a síle porozumění. Potřeba rozdat se pro radost ostatních, vyplývající ze skrytého pocitu štěstí a s ním související touhy po pozitivní změně, je nekonečná. Čistota, jež se zrcadlí ve střetu dvou párů očí je poznání ničící zárodky sexuální orientace směrem ven. Nalezení skutečné lásky a její rozvíjení je mocnější než živočišné ukojení vlastní ješitnosti získáním oběti druhého pohlaví.

....tyhle a podobné myšlenky se mi honí hlavou pokaždé, když slyším o tom, jak potřebný je měnit partnery /partnerky/. Já osobně na tom nic tak převratného nevidím. /...a snad neuvidím - věřím!/Navíc sex je pokaždý stejnej. Na to časem přijde každej sám. A nemyslím si, že je kvůli týhle pravdě nutný zrazovat "cizí" důvěru a koneckonců i svá vlastní slova. Sex je nikdy nekončící pohádka /ano, pohádka!-pozn. redakce/, zvonkem jsi jen ty sám. Kdo si myslí, že listování v ní pokaždé s někým jiným je lepší, ten se ochuzuje o intenzivnější prožitek z každé stránky a tím, ke komu ho pojí hodnotnější vztah. Zde totiž platí, že vyvrcholení je skutečně pocitové....

Věnovat svůj život někomu, od koho dostáváš to samé, je to nejkrásnější, co může být. Je to stav, kdy nikdy nevyřčené sliby potírající zradu zní v tvých uších navždy.

_______________________________!

PROMISKUITA JE ZATRACENĚ FALEŠNÁ FORMA SEBEREALIZACE!

přetištěno z časopisu SLZY NA RTECH

Jako každý den jsem stál na autobusovém nádraží a čekal na příjezd autobusu, který mě měl odvézt do zaměstnání. Oblečený jsem byl jako vždy, na nohou polobotky značky Dr. Martens, které jsem si koupil jen proto, že se mi moc líbily, černé rifle a černou bundu do pasu. Ani ta černá v mém šatníku nemá nic znamenat, prostě se hned tak neušpiní. V tom ke mně přistoupil asi tak sedmnáctiletý mladík v kanadách a zeleném bomberu se slovy - ty seš náš, vem si tohle - a podal mi list papíru. List jsem si vzal a založil ho do kapsy. Asi po třech dnech jsem jej našel, sedl si a začal ho číst. Na formátu A4 byl oxeroxovaný jakýsi ručně psaný leták, doplněný velmi neumělými obrázky, které by snad zvládl i šimpanz. Znění "letáku" vám předkládám v původní podobě, tedy i s pravopisnými chybami, další řádky nedoporučuji číst učitelům českého jazyka.

"Bílý svět - Getto - Gottmit uns.

Proti čemu bojujeme:

Proti podřadné rase: /Turci, Arabové, míšenci, jude, cikáni, asiati, fečáci, anarchy apod./. Jestli jsi se rozhodl být v našem gettu, požadujeme: musíš být 100% bílý, ukázat věrnost bílé rase, a bojovat proti rasové lůze.

Grosse Deutschland - Weiss Europe - Weiss Head

Postupem času přijde vám náš leták do rukou."

To je síla, co? Jelikož mám bratra přibližně stejně starého jako byl mládenec s letákem, popsal jsem mu ho a zeptal se, jestli neví o koho jde. Bratr si na základě mého přesného popisu vzpomněl a řekl mi: "No jo, to je TY, tohe znám. On k nám chodil do školy, pořád propadal, nikdo s ním nemluvil, sem tam jednu dostal." Proč toto uvádím? Příslušníci hnutí skinheads se velmi často rekrutují z těchto řad, tedy z řad nepříliš bystrých, všemi podceňovaných outsiderů. Mladíci, které nikdo nikdy nebral vážně a občas utržili výprask cítí potřebu se někam přidat, k nějaké skupině, mase, hnutí, a skinheads jsou nejblíž. Tato skupina, jejíž hlavní část představují mladí příslušníci frustrovaného proletariátu, je v podstatě vyděděná z dnešní společnosti /což je ovšem i její vina/ a neumí si mvnitřní najít své místo. Čtení knih, kromě Mein Kampfu, samozřejmě, je zbytečností, a tak mladí skinheads dbají hlavně o svou fyzickou kondici, která se později hodí. Skinhead si říká, že společnost je zlá a nechápe ho, kdo za to může? Jelikož do politiků a rodičů si bouchnout nemůže, hledá skinhead opět to nejjednodušší řešení, namáhat mozek je přece zbytečnost, jsou tu přece cikáni, Vietnamci a příslušníci ostatních národnostních menšin. Osamělý skinhead není nebezpečný, ovšem je-li v davu, narůstají mu křídla a stává se vyvoleným bojovníkem za rasovou čistotu. Skinheads už dnes nejsou jen výstřelkem několika mladých, ale představují vážný problém, což dosvědčují časté případy rasově motivovaných napadení a bohužel i vražd a zabití. I když to zní otřepaně, velice záleží na tom, jak na mladé budou působit, rodiče, učitelé a také sdělovací prostředky. V tomto směru mi připadá přinejmenším kuriózní postoj TV Nova, která na jednu stranu odsoudí skinheadský koncert, ale v mládeží hojně sledované "prestižní hitparádě" ESO uvede klip "zpěváka" Dana Landy, ve kterém interpret a jeho přátelé skinheadi, tedy "ztracení hoši", zabíjejí muže v kabátu a kloboukú, který je téměř dokonalým dvojníkem sochaře Pavla Opočenského, tedy muže, který se skinheadům postavil. Nikoho z -náctiletých ovšem už nezajímá, že Dan Landa je díky výhodnému sňatku s bohatou Němkou /kde je jeho tolik propagované vlastenectví?/, jak se říká, za vodou. Mimochodem, docela by mě zajímaly výsledky psychiatrického vyšetření D. Landy, zaměřené na jeho osobnost. To, že byl zmiňovaný klip vysílán právě Novou je zarážející také proto, že její ředitel Vladimír Železný aspiruje na přední místa v Pražské Židovské obci.

Já osobně zkrátka nechápu, proč mladí lidé nepracují na rozvíjení své individuality a stávají se pěšáky v uniformním hnutí, jakým skinheads bezesporu jsou. Jednou vás bude mrzet, že jste volili tu nejjednodušší cestu.

PS: Dopsal jsem tento článek a šel na pivo do své oblíbené hospody, u vedlejšího stolu seděli tři asi tak šestnáctiletí skins a nahlas se bavili. Předkládám vám dvě věty z jejich rozhovoru, které jsem zaslechl: "Proč bych hledal pomoc u policajtů, když ji můžu najít tady v řadě, mezi náma."

"Teď pojedeme do Buků, musíme černý vymlátit, až tady žádnej nebude."

Musím toto nějak komentovat?

MĚJTE SE RÁDI!

Váš Robert Romášek

RASISMUS JE BĹBOST , PROBERTE SE!

Frustrovaní skinheads nechtějí namáhat své mozky

Vykoupená čarodějnice

V temném, hlubokém lese, v barabizně plné pavučin, zmijí a zpuchřelých trámů žila po staletí osamělá, šeredná babice. Jedinou radostí jí bylo škubat zaživa ptáčkům pírka, polykat pištící myši a když jí krutá zima vyhnala do vzdálené vesnice - čarovat tak, aby lidem co nejvíce ublížila.
Jednou v noci, na své cestě za zlem, potkala starce o berlích. Zaskřehotala rozkoší, a už ho viděla, jak se bezmocně válí v závějích. Zaklesla svou hůl za starcovu berlu. On se pomalu otočil, pohlédl na ni chlapeckýma očima a zašeptal: "Proč jsi tak zlá? Musíš být asi hodně nešťastná, ubohá ženo."

Babka utíkala od tohoto místa, vyděšena silou pravdy, kterou uslyšela. Potkala dvě uplakané, promrzlé děti, sirotky. Chtěla se na nich pomstít za prožité příkoří, ale: "Proč jsi tak zlá...?" znělo jí stále v duši. Odvedla děti do chatrče a začala se o ně starat.
"Proč jsi tak zlá...?" provázelo ji na každém kroku a ona se učila pracovat a žít a barabizna se měnila v dům a hadi a dravá havěť zmizeli a les zavoněl a slunce proniklo do chladného zákoutí srdce stařeny.
A když šly děti do školy, vyprovodila je a řekla: "Až se vás budou ptát, u koho bydlíte, řekněte, že u babičky."
A chlapec a holčička se na ni podívali, usmáli se a řekli: "Ale vždyť ty nejsi babička. Vypadáš úplně jako naše maminka."
Ženě vytryskly slzy štěstím...

Olga Scheinpflugová

KDYBY SE TI ZDÁLO, ŽE UŽ JSI NĚCO Z OBSAHU VIDĚL JINDE, TAK SE TÍM NEZATĚŽUJ - ČASOPIS ČTOU I JINÍ, KTEŘÍ SE K TĚMTO VĚCEM DOSTANOU POPRVÉ. FAJN. DALŠÍ ČÍSLO BYCH CHTĚL VYDAT, AŽ BUDE ODCHÁZET ZIMA. ZATÍM SE MĚJTE A PŘEMÝŠLEJTE.

Rosťa S., Erbenova 2335, 544 01 Dvůr Králové nad Labem